

ΘΕΛΕΙΝΟΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΗΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ο ΤΡΙΗΘΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, ἐν ᾧ εἶσέτι τὰ ἐρείπια τῶν τειχῶν, τῶν ναῶν καὶ τῶν βασιλείων τῆς ἐκάμπνιζον — ἐν ᾧ ὑπὸ τὰ αἱματόφυρτα ταῦτα ἐρείπια ἔκειτο ὁ Ἡρίamos, ὁ λαὸς καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ — ἐν ᾧ ἡ σύζυγος καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ αἰχμάλωτοι ἀπήχοντο πρὸς δούλειαν ὑπὸ τῶν ἀθάδων νικητῶν — ἐν ᾧ αὗτοι οὔτοι οἱ νικηταὶ ἀπῆρχοντο οἱ μὲν ἰν' ἀποθάνωσιν εἰς τὰ βασιλεία των, οἱ δὲ θαλασσοποροῦντες, ἄλλοι δὲ ἵνα πλανηθῶσιν ἔνθεν κἀκεῖθεν ἀπὸ αἰγιαλοῦ εἰς αἰγιαλὸν, ἔρμαια τῶν ἀνέμων, τῶν κυμάτων καὶ τῶν τρικυμιῶν — ἐν ᾧ τελευταῖον ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ἔκτωρ καὶ ὁ Τελαμώνιος νεκροὶ ἔκειντο ὑπὸ τὰ τρωϊκὰ χῶματα καὶ τὰ ὄστα πολυαρίθμων ἡρώων φύρδην μίγδην συνεκάθειδον ἐντὸς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μεγάλου τάφου — ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Μενέλαος, συνηνωμένοι καὶ συνδιηλλαγμένοι, ἐπανάρχοντο ἡσυχῶς καὶ φαιδρῶς εἰς Λακεδαίμονα, καὶ ἡ μὲν λεληθότως πως καὶ ἡρέμα ἐμεμφιμοῖρει κατὰ τοῦ συζύγου, ὡς δῆθεν ὑπολαβόντος αὐτὴν ἄπιστον, ὁ δὲ Μενέλαος ἐζήτει συγγνώμην καθὸ πιστεύσας φαινόμενα ἀπατηλὰ καὶ ὑπέσχετο τοῦ

λοιποῦ νὰ δίδῃ πᾶσαν πίστιν εἰς τε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς — ἀμφοτέρω, ἐν λόγῳ, ἐπανήρχοντο ἐν ὄσῃ πλείστη ἁρμονίᾳ καὶ μόνον ἔλυποντο ὅτι δι' οὕτω μικρὰ πράγματα ἐτάραξαν τὸν κόσμον τοσοῦτον.

Ἀλλὰ διαπλέοντες τὰς Κυκλάδας, κατελήφθησαν ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ βλέποντες ὅτι τὸ πλοῖόν των ἐφέρετο κατὰ τῶν βράχων τῆς νήσου Κῶ, ἠύχθησαν τῷ Ποσειδῶνι.

— Θεέ, εἶπεν αὐτῷ σιγαλῆ τῇ φωνῇ ἡ Ἑλένη, βοήθησον μίαν γυναῖκα, ἥτις Σοὶ ὁμοιάζει τὴν ἀστασίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, προσέφερε τῷ Ποσειδῶνι χρυσοῦν τινα τρίποδα, τὸν ὅποιον εἶχε, διασώσασα ἐκ τῆς διαρπαγῆς τῆς Τροίας καὶ ἔρριπεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν — εὐθύς ἔπειτα τὸ πέλαγος κατηνάσθη.

Μετὰ ἑξακόσια ἔτη, ἐν πλοῖον Μιλησιακὸν παρέπλει τὴν Κῶ, ἐν ᾧ χρόνῳ ἀλιεύς τις τῆς νήσου ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ δίκτυά του· οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου Μιλήσιοι προέτεινον αὐτῷ ν' ἀγοράσωσι τὸν βόλον ὡς ἔχει· ἔστερξεν ὁ ἀλιεύς καὶ ἀνελύσαντες τὰ δίκτυα, εὔρον ἐν αὐτοῖς τὸν τρίποδα τῆς Ἑλένης.

Ἄγων ἀτελεύτητος ἔκτοτε συνέστη μεταξὺ Κῶων καὶ Μιλησίων, διαμφισθητούτων πρὸς ἀλλήλους τὸν θησαυρόν.

Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ὁ ἀλιεύς, διαπραγματευόμενος, δὲν ἠνθόει νὰ πωλήσῃ εἰμὴ τοὺς ἀγρευθησομένους ἰχθύς, οἱ δὲ ἐπέμενον λέγοντες ὅτι ἐπώλησε πᾶν ὅτιδήποτε. Ὁ πόλεμος μικροῦ δεῖν ἐκηρύττετο, ὅταν, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ, κατέφυγον εἰς Δελφοὺς καὶ τὸ χρηστήριον συνεβίβασε τὰ πράγματα, διατάξαν νὰ δοθῇ ὁ τρίπους τῷ σοφῷ τῶν σοφῶν.

Τίς ἦν ὁ τῶν σοφῶν σοφὸς οὗτος;

Ἴδού νέον ζήτημα οὐχ ἤττον δυτδιάλυτον τοῦ περὶ τοῦ βόλου τοῦ ἀλιεύς.

Συνεσχέφθησαν ἐπὶ μακρὸν, ἀγνοοῦντες τίνα ὤφειλον νὰ προτιμῶσιν ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν, οἵτινες τότε ἦνθον ἐν Ἑλλάδι.

» Αὐτοὶ οὗτοι δύνανται νὰ μᾶς ὀδηγήσωσιν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, εἰπέ τις τῶν βουλευομένων, καὶ ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦ πλησιεστέρου. Ὁ Θαλῆς εὑρίσκεται ἐν Μιλήτῳ· δευτεροπρότεινωμεν αὐτῷ νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν »

— Ὡς Σὺ, εἶπὸν τῷ Θαλῆ, Σὺ, ὅστις εἰσέδουσας εἰς τῆς φύσεως τοὺς κόλπους καὶ ὑπέκλειψας τὰ μεγαλειότερα αὐτῆς μυστήρια, Σὺ, ὅστις ἀνεκάλυψας ὅτι τὸ μόνον στοιχεῖον εἶναι τὸ ὕδωρ καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται τὰ λοιπὰ, Σὺ, ὅστις ἀποδίδεις τῷ κόσμῳ ψυχὴν καὶ πιστεύεις ὅτι ἡ ψυχὴ αὕτη εἶναι συνημμένη καὶ συμφυῆς τῇ ὕλῃ, Σὺ, ὃ θεῖε Θαλῆ, ἂν ταῦτα πάντα ἀληθεύωσι, δέχθητι τὸν χρυσοῦν τοῦτον τρίποδα, τὸν ὅποιον ὁ Ἀπόλλων ἐπέταξεν ἡμῖν νὰ δώσωμεν τῷ σοφῷ τῶν σοφῶν.

— Φίλοι μου, ἀπεκρίθη ὁ Θαλῆς, ἂν ταῦτα πάντα ἠλήθευον, ἂν ἐγὼ αὐτὸς ἤμην πεπεισμένος περὶ τούτου καὶ ἂν κατενόουν ἐντελῶς πᾶν ὅ,τι διδάσκω, πραγματικῶς ἠθέλον νομικῆ ἑμαυτὸν σοφόν· ἀλλὰ μάτην κοπιᾶζω ἀνερευθῶν τὸ μέγα τῆς φύσεως αἰνιγμα εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, τὰ πράγματα βλέπω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἄσαφῶς ὡς καὶ Ὑμεῖς. Ταῦτα λέγων, γνωρίζω, ἐξομολογοῦμαι τῆς σχολῆς τὸ ἀπόρρητον, ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ Ἀπόλλωνος (ἐπειδὴ οὗτος Σᾶς ἀποστέλλει) τίς δύναται νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἐπεχείρησα τὴν κατασκευὴν πυρὸς διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ἐν τοσοῦτῳ εἰσέτι δὲν ἐνόησα τίνι τρόπῳ τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ λίμνας φωτὸς ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ἠθέλησα ν' ἀποδώσω τῷ σύμπαντι ἵνα δι' αὐτῆς κανονίσω τὰς κινήσεις καὶ αἰτιολογήσω τὰς ἐνεργείας, ἀναμφιβόλως καλὸν τι χρῆμα καὶ ἀγαθὸν ἠθέλεν ἔσθαι, ἂν ἐδυνάμην συγχρόνως νὰ ἐξηγήσω τίνι τρόπῳ ἡ καθόλου αὕτη ψυχὴ, μία καὶ ἡ αὕτη οὐσα, ἐνεργεῖ ἐν τε τῷ γυπὶ καὶ τῇ περιστερᾷ, ἐν τε τῇ τίγριδι καὶ τῷ ἐλέφαντι· καὶ ἰδοὺ ποῦ κεῖται ὁ φραγμὸς, ὁ διακόπτων μου τὴν πορείαν, ἐν τῇ ἀναριθμητῷ ποικιλίᾳ τῶν μεταμορφώσεων τῆς ψυχῆς, ἥτις συγχέει μου τὴν διάνοιαν. Ἡ περιέργεια δὲν εἶν' ἐπιστήμη, καὶ αἱ μελέται, εἰς ἃς καταγίνομαι, εἰσὶν ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἴσως ἀείποτε θέλουν βυθίζει τὸν ἀσθενῆ νοῦν τῶν ἀνθρώπων εἰς μέγιστον χάος, εἰς σκότος ἀτελεύτητον. Καλοῦσί μου σοφίαν ὅ,τι ἴσως δὲν εἶναι εἰμὴ παραφροσύνη, διότι μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ μάθῃ τις ὅ,τι δὲν ἐδόθη τῷ ἀνθρώπῳ, τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εὑρίσκω τί τὸ διαφέρει. Μ' ὅλα ταῦτα, ἵνα μὴ δυσαρεστήσω τοὺς ἡμετέρους μαθητάς, καὶ ἐπειδὴ ἴσως, τοῦ χρόνου προϊόντος, μέρος τι, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, τοῦ βαθέως σκότους θέλει διασκεδασθῆ, δίδω αὐτοῖς τὸ παρὰδειγμα ἐλπίζων τε καὶ θαρρῶν· ἀλλὰ πολλαχῆς ἀποπλανώ-

μοι ἐγὼ αὐτὸς τῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν ὑποδεικνύω εἰς τοὺς μαθητάς μου καὶ ἀγνοῶ ποῦ εὐρίσκομαι. Τὸ δῶρον φέρετε τῷ Σόλωνι, ὅστις πρὸς μόνον τὸ ὠφέλιμον ἀφορᾷ καὶ ὅστις καταγίνεται τὸν ἄνθρωπον ἀπουδάζων καὶ κύριον σκοπὸν προθέμενος τὸ νὰ βελτιώσῃ καὶ καταπύσῃ αὐτὸν δικαιότερον καὶ εὐτυχέστερον.

Οἱ πρέσβεις ἀπῆλθον εἰς Ἀθήνας, παρεγένοντο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σόλωνος καὶ ἀποκαλοῦντες τὸν ἄνδρα σοφὸν τῶν σοφῶν, προσέφερον αὐτῷ τὸν χρυσοῦν τρίποδα.

— Εὐρετε τὴν ὥραν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ἴσα ἴσα καθ' ἣν στιγμὴν κινδυνεύω ν' ἀποβάλω τὰς φρένας. Φίλοι μου, ἔρχομαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ὅπου πάντας σχεδὸν εἶδον δυσηρησθημένους. Οἱ μὲν πάραλοι κατηγοροῦσί μου ὅτι δῆθεν κλίνω μᾶλλον πρὸς τοὺς πεδαιούς, οἱ δὲ πεδαιῶι ὅτι φείδομαι πολὺ τῶν ἀσπῶν, τὸ δὲ πάντων χεῖριστον, οἱ ἀστοὶ θέλουσιν ἕκαστος ὑπὲρ ἑαυτοῦ μὲν τοὺς νόμους, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν λοιπῶν· ἀλλὰ ταῦτα ἀσήμαντά εἰσιν, ὡς πρὸς τὰ συμβαίνοντά μοι κατ' οἶκον. Βλέπετε τὴν νέαν ἐκείνην δούλην, ἥτις ἐκεῖ, παρὰ τὴν γωνίαν, κλαίει χαλεπαίνουσα; Εἶναι δαίμων ἐνσαρκωμένος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου πολλάκις παραφέρομαι μόλις ἤγγισε τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος καὶ ἐν τοσοῦτῳ μ' ἐπιπλήττει καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἐπιμένει θεωροῦσα ἑαυτὴν φρονιμωτέραν ἐμοῦ.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ Γλυκερία, χιλιάκις φρονιμωτέρα, διότι τοῦλάχιστον ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν δικαιοσύνην, δὲν ἐνοχλῶ κανένα καὶ ἀφίνω ἕκαστον νὰ πράττῃ ὅ,τι θέλῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἐπανελάβεν ἀφρονώτερον τὰ δάκρυα.

— Φεῦ! μὴ τὴν λυπῆτε, εἶπέ τις τῶν πρέσβειων, εἶναι τόσῳ ὠραία!

— Καὶ βέβαια, ὠραία! αὐτὴ νομίζει τοῦτο, ἀλλ' ἀγνοεῖ ἡ ἀθλία ὅτι ἀσχημονεῖ ἐνεκα τῆς κακίας τῆς.

— Καὶ λοιπὸν, ἐν ᾧ ἀσχημονῶ, ἐπανελάβεν ἡ Γλυκερία, διατὶ δὲν μὲ πωλεῖς; διατὶ δὲν μ' ἀποβάλλεις τοῦ οἴκου σου;

— Καὶ ποῦ θέλεις ὑπάγῃ, ἀνόητος; ποῦ θέλεις εὐρὴ κύριον ἄλλον ἀγαθὸν καὶ ἐπιεικῆ ὡς ἐμέ;

— ὦ! ὦ! ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικὴς, ὅστις δὲν μοι δίδει οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἐλευθερίαν!

— Καὶ γνωρίζετε, ὦ ἄνδρες, ἐπανελάβεν ὁ Σόλων, ὁποίαν ἐλευ-

θερίαν ἐπιθυμεῖ; νὰ βλέπῃ ἐλευθέρως εἰς τὸν οἶκόν μου εἰσερχόμενον αὐθάδη τινὰ νεανίαν, τοῦ ὁποίου ἐρωτιᾷ καὶ ὅστις ἀδιακόπως περιφέρεται τὴν οἰκίαν· ἅμα δ' ἐξέλθω, εἴτε εἰς τὴν βουλήν, εἴτε εἰς τὸ Λύκειον πορευόμενος, ὁ νέος εἰσάγεται, καὶ ἂν ποτε καταλάβω αὐτοὺς κατὰ μόνάς, τὴν δικαιολογίαν ἔχομεν εὐκόλον καὶ συντομιωτάτην· οὗτος εἶναι καὶ νεώτερος καὶ ὠραιότερος, μὲ λέγει.

— Βεβαίωτατα, ἐπεφώνησεν ἡ δούλη, καὶ νεώτερος καὶ ὠραιότερος εἶναι· ἂν δὲ θέλῃς, μετάπεμψαι τὸν νέον καὶ οἱ ξένοί οὔτοι ἄς κρίνωσιν.

— Εἰς κόρακας, γύναιον ἀχρεῖον, ἀνέκραξε παροργισθεὶς ὁ Σόλων, εἰς κόρακας καὶ οὐαί σοι, ἂν ἐκστομίσης λέξιν.

— Ὁ σκόλαστος νεανίας τοῦ ὁποίου ἐρωτιᾷ, ἠκολούθησε λέγων ὁ Σόλων, ἀποτεινὼν τὸν λόγον πρὸς τοὺς πρέσβεις, καλεῖται Πεισίστρατος· καὶ τοι δὲ πολυτρόπως εὐηργέτησα καὶ ἐδίδαξα αὐτὸν, ἐμπάττει πάντοτε καὶ τὰς διδασκαλίας καὶ τοὺς νόμους μου.

— Καὶ τοὺς νόμους σου;

— Ναί, καὶ τοὺς νόμους μου, ἀδιακόπως ἐπαναλέγων μοι τὸ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος — « οἱ νόμοι ὁμοιάζουσιν ἀράχνης ἰσῶ, ἱκανῶ μὲν περὶ τὸ συλλαμβάνειν τὰς μικρὰς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς μεγάλας μύιας, ὅτι αὐταὶ διαρρήγνυουσιν αὐτὸν διερχόμεναι.

— Καὶ διατὶ τὸν αὐθάδη δὲν ἀποβάλλεις τῆς οἰκίας σου;

— Νὰ τὸν ἀποβάλω! καὶ πῶς, ὅταν δύναται κρυφίως τε καὶ διὰ τῆς βίας νὰ εἰσερχῆται; ἀγνοεῖτε Ὑμεῖς τὸ δειλαστικὸν καὶ πανοῦργον ἦθος τοῦ νεανίου, ὅστις ἀνεξαιρέτως διέφθειρέ μου ὅλους τοὺς δούλους ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου· δὲν φείδεται μήτε παρακλήσεων, μήτε δακρύων, μήτε δῶρων· πλήρης χάριτος καὶ εὐφρίας, ἐμὲ αὐτὸν πολλάκις ἀφοπλίζει. Ματαίως κοπιῶμεν, σεβαστέ μου διδάσκαλε, μὲ λέγει, συνερίζοντες περὶ μιᾶς δούλης! ἂν εἶχομεν, ἐγὼ μὲν τὴν ὑμετέραν, σὺ δὲ τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν; δὲν σοὶ παρεχώρουν τὴν Γλυκερίαν; Ἐννοεῖτε δὲ οἶκθεν ὅτι τοὺς λόγους τούτους ἀκούω κατ' ἐπανάληψιν, ἂν δ' ἐπὶ τέλος ἀπελπισθῇ τοῦ νὰ μὲ πείσῃ, ἀπέρχεται ἐγκαλῶν με καὶ διακωδωνίζων μου τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ ζηλοτυπία καὶ ἔρωτι. Καὶ τοι νέος, ἰσχύει μᾶλλον ἐμοῦ παρὰ τῷ δῆμῳ Ὀωπεύῃ καὶ περιποιεῖται τοῖς μὴ ἔχοντος εἰμῶς πρὸς τὴν πόλι-

τείαν μου, εὐθύς δ' ἔπειτα ἔρχεται λέγων μοι ὅτι, ἀνευ αὐτοῦ, δὲν θέλω κατορθώσῃ τι ὑπὲρ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν χαρακτήρα των, μὴ χαλιναγωγῶν τὰς φυσικὰς αὐτῶν κλίσεις, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἰσὶ κενόδοξοι, κοῦφοι, ἀβουλοὶ, ιδιότροποι, ἀγνώμονες, καινόσπουδοι, ὅτι θείποτε ἀπὸ μωρίας θέλουσι πίπτει εἰς μωρίαν, ἂν μὴ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐπιδέξιός καὶ ἀκλόνητός τις ἀνὴρ, γινώσκων τίνι τρόπῳ ἄγονται καὶ φέρονται οἱ τοιοῦτοι, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔσεται αὐτός. (ἔπεται.)

Ο ΠΡΙΝΚΙΨ ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ

κατὰ τὸν Γάλλον Καπιφούγκ.

Μετάφρασις Κ. Σ.

(Συνέχεια, ὄρα φυλ. Β')

Δὲν πρέπει νὰ λησιμονήσωμεν τὴν θέσιν τοῦ ἀνακτοβουλίου τῆς Βιέννης. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καρπωθῇ διπλωματικῶς ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῆς θέσεώς του; Γνωστὸν εἶνε πᾶσαι χῶρας εἶχεν ἀποβάλει ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ὁ Αὐστριακὸς οἶκος. Τὸ Μιλανέζον, τὸ Τυρόλ, αἱ Ἰλλυρικαὶ ἐπαρχίαι τῶ εἶχον ἀφαιρεθῆ ἀλληλοδιαδόχως· δὲν ἦτο λοιπὸν φυσικὸν νὰ ὠφεληθῇ τῆς ἐνόπλου μεσολαθῆσεώς του, θέσεώς προσφύρου τὴν ὕπαιον ὁ Κ. Μέττερνιχ, κατάρθωσι νὰ τῷ περιποιήσῃ; Ἄν ἡ γενικὴ εἰρήνη τῇ παρεῖχεν ὅσα ἐπέδουμι ὠφελήματα, ἡ Αὐστρία δὲν ἐφρίπτετο εἰς τὸν κατὰ τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας συνασπισμόν. Εἰς ἐναντίαν ὁμοῦ περιπτώσειν ὄφειλε διὰ τοῦ πολέμου νὰ ζητήσῃ νὰ ἐπανακτήσῃ τὰ πλεονεκτήματα ὅσα ἡ τύχη τῶν μαχῶν

τῇ εἶχεν ἀφαιρέσει. Τότε λοιπὸν, ἐξοικονομοῦσα τὴν ἀκροσφελῆ θέσιν τῆς, ἐθεμελίωσε τὴν κομψὴν ἐκείνην σχολὴν τῆς εὐγενοῦς διπλωματικῆς γλώσσης, τῆς ὁποίας ὁ Κ. Γένσ κατέστη ἀκολούθως τὸ μᾶλλον διακεκριμένον ὄργανον, ὁ Κ. Γένσ, ὁ τοσαῦτα πράξας καὶ τοσαῦτον κορεσθεὶς, καὶ ὅστις ἐν τούτοις εἰς τὴ γῆράς του ἔκλινε γόνυ ἐνώπιον τῆς Κ. Φαννῆς Ἐλλοερ καὶ ὑπεψιθύρισε αὐτῇ τρυφεροὺς ἐρωτικούς λόγους.

Βλέπομεν τὸν Κ. Μέττερνιχ ἀναπτύσσοντα εἰς τὰ ὑπομνήματά του τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ περὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας, ἣτις ἔτεινεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀκαταλόγιστου δυνάμεως τοῦ Ναπολέοντος, πρὸς ὄφελος τῶν συνασπισθέντων κρατῶν. Σπανίως ἀπαντᾷ τις ἐγγράφα οὕτω καλῶς γεγραμμένα ὡς τὰ ὑπομνήματα ταῦτα, τῶν ὁποίων αἱ μὲν λεπτομέρειαι ἔχουσι τι ἀρίστον, αἱ δ' ἐκφράσεις εἶνε τόσον περισσευμέναι, ὥστε ἔχουσι ἀπηλλαγμένας πάσης ὑποχρεώσεως καὶ τὴν Αὐστριακὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν ὑπουργόν τῆς.

Μετὰ τὴν διομολόγησιν τῆς ἀνακοινῆς τοῦ Νεουμάρκτ, ὁ Ναπολεὼν μετέφερε τὸ γενικὸν τοῦ στρατοπέδου εἰς τὴν Δρέσδην, ἀλλεπάλληλοι δὲ διακονώσεις τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἀπήτουν ἀκαταπαύστως παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ Β'. τὸ νὰ ὑπογράψῃ τὰ προκαταρκτικὰ μιᾶς συνθήκης περὶ εἰρήνης. Ὁ Κ. Μέττερνιχ, κομίζων αὐτόγραφόν τινα ἐπιστολὴν τοῦ ἡγεμόνος τοῦ εἰς ἀπάντησιν τῶν προτάσεων τούτων, μετέβη εἰς Δρέσδην, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς ὀριστικούς τοῦ Ναπολέοντος σκοπούς, ὡς πρὸς τὴν εἰρήνην. Φθάσας εἰς Δρέσδην ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος διαρκέσασαν ἡμίσειαν περίου ἡμέραν. Ὁ Ναπολεὼν, ἐνδεδυμένος τὴν στρατιωτικὴν του στολὴν, περιεπάτει μεγάλοις βήμασι, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐξημμένους καὶ τὰ νεύματα σφοδρὰ καὶ ἀπότομα· ἐλάμβανεν, ἔπειτα ἄφινε τὸν πλόν του, ἔπειτα ἐφρίπτετο, περιβρεόμενος ὑπὸ ἰδρώτος, εἰς εὐρύχωρον σκίμπαδα· ἐβλεπέ τις ὅτι ὁ ἀνὴρ εὕρισκετο εἰς ἐναγώνιον θέσιν, ἀφοῦ μάλιστα ἐξηκόντισε τὰς ἀπερισκέπτους ταύτας λέξεις πρὸς τὸν Κ. Μέττερνιχ: « Ἡ κυβέρνησίς σας θέλει λοιπὸν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ » τὴν δυσχερῆ θέσιν μου; θέλετε νὰ μάθαιτε ἴσως ἂν ἦνε δυνατόν νὰ μὲ » φορολογήσητε ἀμαχητῆ, ἢ ἂν πρέπη νὰ ταχθῆτε ὀριστικῶς μεταξὺ τῶν » ἐχθρῶν μου; Πολὺ καλὰ! ἄς ἴδωμεν, ἄς διαπραγματευθῶμεν, συναινῶ, τί » θέλετε; » Εἰς τὴν σφοδρὰν ταύτην ἀποστροφὴν, εἰς τὴν ἐπερώτησιν ταύτην τὴν τοσαῦτον ἀπέχουσαν τῶν διπλωματικῶν ἔξεων, ὁ Κ. Μέττερνιχ περιορίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἡ Αὐστρία ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὰ πράγματα τακτοποιημένα, δι' ἔμφρονος ἀντισταθμίσεως τῶν δυνάμεων, ἣτις ἔμελλε νὰ θέσῃ τὰ ἐνέχειρα τῆς εἰρήνης ὑπὸ τὴν αἰγίδα συναιτερισμοῦ ἐπικρατειῶν ἀνεξαρτήτων· ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνακτοβουλίου τῆς Βιέννης ἦτον ἡ ἐξαφάνισις

της μοναδικής υπεροχής του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος, αντικαθιστωμένης της υπεροχής αυτού. Δυνάμεις δι' ισορροπίας τινος, ήτις ήθελε παράσχει πλήρη ανεξαρτησίας κατάστασιν εις την Αυστρίαν, την Πρωσσίαν και την Ρωσσίαν, απέναντι της Γαλλικής Αυτοκρατορίας. Συγκεφαλαιούσα τας απαιτήσεις αυτές, ή Αυστρία διεξεδίκε την Ιλλυρίαν και επέτεινε τὰ όρια της προς την Ιταλίαν. Ο Πάπας ανέλαμβανε την επικράτειαν αυτών. Η Πολωνία υφίστατο νέαν διανομήν. Ο Γαλλικός στρατός έμελλε ν' αποχωρήσει της Ισπανίας και της Ολλανδίας, ή δε Αυτοκρατορία, καταβληθείς ήδη υπό της τύχης, έμελλε να παραιτηθή και της Ρηνιακής όμοσπονδίας και της μεσολαβήσεως της Ελλάσεως.

Ούτω διεμελλίζετο το γιγαντόσωμον κράτος, το όποιον αι μέριμναι και αι νίκαι του Ναπολέοντος είχαν σχηματίσει. Καθ' όσον λοιπόν ο Αυστριακός πληρεξούσιος ανέπτυσε τον σκοπόν της κυβερνήσεώς του, το πελιδών του Ναπολέοντος πρόσωπον εκάλυπτεν ύψους έρυθρότης, και τέλος ανέκράζετο: « Μένττερνιχ, θέλεις να μ' επιβάλης τοιούτους όρους χωρίς να σύρης τὸ ξίφος; Η αξίωσις αυτή είνε ύβρις δι' εμέ! και ο παραδεχόμενος τοιούτον σχέδιον είνε ο πενθηρός μου; Είς ποίαν λοιπόν θέσιν ζητεί να ιερευθῶ απέναντι του Γαλλικού λαού; Α! Μένττερνιχ, τίσα σ' έδωκεν ή Αγγλία διά να παίξης το πρόσωπον τουτο απέναντί μου; » Είς τας ύβριστικὰς ταύτας λέξεις, ο Κ. Μένττερνιχ, εγείρων μέτωπον αγέρωχον και ήρμον, δέν απεκρίθη ούδὲ γού, και επειδή ο Ναπολέων, εν τῇ σφοδρότητι των κινήσεων αυτού, αφῆκε τον πλόν του να πέση, ο πρέσβυς της Αυστρίας δέν εκυψε διά να τον ανεγείρη, ως ήθελε κάμει, κατά την έθιμοταξίαν, εις πάσαν άλλην περίπτωσιν. Μετά τουτο επί ήμισίαν ώραν επικράτησε σιγή έπειτα δε ή συνομιλία επανελήθη ψυχρότερον και μάλλον ήρεμα, και ότα ο Αυτοκράτωρ απεχαιρέτα τον Κ. Μένττερνιχ, λαβών την χειρα αυτού, τῷ εἶπε: « Προσέτι, δέν εἶμαι ἀμετάπειστος ως προς όσα εἶπον περι της Ιλλυρίας και ίσως παραδεχθῶμεν ωφελιμωτέρους όρους. » Ο διάλογος ούτος άγῆκει του λοιπού εις την γενικήν ιστορίαν καθότι, ώρισεν εφεξῆς την τύχην του Ναπολέοντος.

Αι επιτακτικαί εξεις σ' ή Αυτοκράτορος καθίσταν τούς λόγους αυτού όργίλους, τας επερωτήσεις του εποτόμους και ποιούτες ώστε να θεωρῶνται προσύλητικαί, όσάντις απεινόντο προς άνθρωπον ύψηλῆς περιωπῆς. Ο Κ. Μένττερνιχ έννησιακάκως ζωηρός διά τούς ύβριστικὰς λόγους του Αυτοκράτορος προσέτι δε, διπλωμάτης ών επιδέξιος, έμάντασε τούς ένδομούχους λογισμούς του Ναπολέοντος και έννόησεν ότι μικρά επρεπε να έλπίζη από τοιούτον χυρακτῆρα ως προς την αποκατάστασιν της Ευρωπαϊκής ισορροπίας.

Εν τούτοις ή Αυστρία συνήνεσεν εις την έναρξιν διαπραγματεύσεων εν Πράγη, εν ᾧ άρ' έτέρου νέα διουολόγησις ανακωχῆς παρέτεινε την αναστολήν των εχθροπραξιών μέχρι της 10ης Λύγουστου.

Η προεδρεία του διπλωματικού συνεδρίου άντικειν αυταδικαίως εις τον Κ. Μένττερνιχ, αντιπρόσωπον της μεσαζούσης δυνάμεις, όπως εις τὰ συνέδρια της Νιμέγης και του Ρισβῆκ εδόθη τῷ αντιπρόσωπῳ της Σουηδίας. Ο Κ. Μαρὲ ήγειρε κατά πρότον ζήτημά τι έθιμοτοξίας. Οί ΚΚ. Χουμβόλτ και Ανατέτ, αντιπρόσωποι της Πρωσσίας και της Ρωσσίας εν τῷ συνεδρίῳ, ήσαν διπλωμάται δευτέρας τάξεως, εν ᾧ οί ΚΚ. Κωλανκούρ και Μαρὲ κατείχον την πρώτην τάξιν. Ακολούθως εγένοντο συζητήσεις περι πρωτοκαθεδρείας, περι λεπτομερειών ασημάτων ενζητήθη αν ει διαπραγματεύσεις ήθελον γενῆ εγγράφως ή διά ζώσης; επεκαλήθησαν τας διατυπώσεις των συνεδρίων της Νιμέγης ή του Ρισβῆκ. Εκάστη των δυνάμεων ήθελε να εξαγοράση καιρόν να επανέλθη πάλιν εις πόλεμον. Ο δε Κ. Μένττερνιχ, βλέπων επί τέλους την άόριστον στροφῆν την όποιαν ελάμβανον τὰ πράγματα, απεφάσισε να λάβη μέρος εις σὸ στρατιωτικόν συνέδριον του Τραχημδεργ, όπου ο βασιλόπαις της Σουηδίας Βερναδόττης υπεδείκνε το μέγα σχέδιον του πολέμου των συμμάχων κατά του Ναπολέοντος; απεφάσιζον να άδευσάσι κατ' ευθείαν εις τὰ Παρίσια, χωρίς να διατάσσι μηδὲ στιγμῆν, επικαλούμενοι τούς λαούς τούς δυσηραστημένους κατά του Αυτοκράτορος. Είς τὸ Τραχημδεργ, ή Ρωσσία και ή Πρωσσία παρεδέχοντο χωρίς δυσκολίαν όλας τας προτάσεις του Κ. Μένττερνιχ; συμφώνουν, οικαιδήποτε αν ήσαν αι άτομικαί αξιώσεις του Αυτοκράτορος Αλεξάνδρου, ότι ή γενική άρχηγία των συμμάχων ώφειλε να δοθῆ τῷ πρίγκιπι Σβαρτσσεμπέργ και ήσθάνοντο πόσαν ήτο λυσιτελὲς τὸ να επιτύχουσι την σύμπραξιν του Αυστριακού στρατού. Είς πάσαν θυσίαν ήσαν πρόθυμοι να προσθέσωσι 200 χιλ. άνδρων εις τὸ συμμαχικόν στρατεύμα.

Επιθυμῶν ν' αποσύγη τον γιγαντιαῖον τουτον συνασπισμόν, ο Ναπολέων απευθύνθη άμέσως προς τον πενθηρόν του Φραγκίσκον Β'. επικαλούμενος την οικογενειακὴν συμμαχίαν. Η Μαρία Λουίζα ήλθεν εις την Μαγένσιν και ο Ναπολέων, καρπούμενος την μίαν και δύο ήμέρας τας όποιας τῷ ήρinen ή ανακωχή, μετέβη κατ' αυτῆς εις την ειρημένην πόλιν να δώσῃ τας τελευταίας διατάξεις του εις την κόρην των Καϊσάρων και να κατακυρώσῃ υπέρ αυτῆς όλα τὰ προνόμια της αντιβασιλείας. Η Γαλλία έμελλε λοιπόν να κυβερνηθῆ από μίαν Αρχιδούκισσιν; ή δε Αυστρία, κατά τας μοναρχικὰς ιδέας, ηδύνατο να πολεμήσῃ χώραν κυβερνωμένην από την θυγατέρα τῷ αυτοκράτορος της; Πλάνη! αι κυβερνήσεις δέν εφοβούντο πλέον τον Ναπολέοντα και τουτο δέν είχαν έννοήσει οι Γάλλοι πληρεξούσιοι εν Πράγη. Ο Κ. Μαρὲ

ἔδειξεν ἐκεῖ τὴν ἀνικητότητα τοῦ ἢ τουλάχιστον μικρολόγου ἰκανότητα, μὴ δυναμένην νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν δεξιότητα τῶν διπλωματῶν τῆς σχολῆς καὶ τῆς τάξεως τοῦ Κ. Μέττερνιχ. Καίριαι τῶν πληγῶν τοῦ Αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπῆρξαν οἱ περὶ αὐτὸν μικροὶ ἄνθρωποι, οἵτινες πάντοτε ἦσαν ἐνώπιόν του γονυπετεῖς καὶ ἐκθαμβοὶ διὰ τὴν δόξαν του· ἦσαν οὗτοι γραφεῖς καὶ ὄχι πολιτικοὶ ἄνδρες.

Διὰ τοῦτο αἱ διαπραγματεύσεις, μένουσαι ἄκαρποι, ἐλάβανον ἀβεβαιότητος καὶ δυστροπίας χαρακτῆρα, ὅποιον εἶχον καὶ κατὰ τὴν ἐναρξίν αὐτῶν. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν ἠρεθίζοντο, τὴν ἐλαχίστην ὑπαίνειξιν ἐθεώρουσαν ὡς προσβολήν. Ὁ Κ. Μέττερνιχ διεστῆρει ἀκόμη, διὰ τὸν τύπον, τὸν τίτλον τοῦ μεσάζοντος τὸν ὅποιον αἱ δυνάμεις εἶχον ἀναγνωρίσει εἰς αὐτὸν καὶ ἀπέβριπτε πᾶσαν ἰδέαν ἀνατροπῆς ἐν Γαλλίᾳ· ὅταν δὲ ὁ στρατηγὸς Μορέ εἴπῃ εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην, παράπαν ὁ Αὐστριακὸς ὑπουργὸς εἶπε τὰ ἑξῆς εἰς τὸν Κ. Μαρέ. « Ἡ Αὐστρία εἶν' ἀμέτοχος τῆς βραδουργίας ταύτης· ποτὲ δὲν ἐγκρίνει τὰς μηχανοβραφίας τοῦ στρατηγοῦ Μορέ. » Τέλος τὸ τηλεγράφων τῶν συμμάχων, κοινοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Μέττερνιχ, διαλαμβάνει: — *Τὴν διάλυσιν τοῦ δουκάτου τῆς Βαρσοβίας διατεταμένου μεταδὲν τῆς Ῥωσσίας, τῆς Πρωσσίας, καὶ τῆς Αὐστρίας· τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν πόλεων Ἀμβούργου καὶ Λουβίνης· τὸν ἀνασχηματισμὸν τῆς Πρωσσίας μετ' ὅρους παρὰ τὸν Ἑλθρον· τὴν εἰς τὴν Αὐστρίαν παραχώρησιν ὅλων τῶν Ἰλλυρικῶν ἐπαρχιῶν, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Τεργέστης· καὶ τέλος ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν ὅτι ἡ κατάστασις τῶν δυνάμεων μεγάλων καὶ μικρῶν, ὅποια ἦθελε προσδιορισθῆ διὰ τῆς εἰρήνης, δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ μεταβληθῇ εἰμὴ ἀπὸ κοινῆς συναρτίσεως. » Τὸ τηλεγράφων τοῦτο ἀπέκρουσε κατ' ἀρχὰς ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, κατόπιν ἐτροπολογήθη καὶ ἐγένετο δεκτὸν, ἀλλὰ λίαν βραδέως, καθότι ἡ Αὐστρία εἶχεν ἤδη ὀλοφύχως συνταχθῆ τοῖς κατὰ Ναπολέοντος συνασπισμένοις.*

Διακοίνωσιν τις τοῦ ἀνακτοβουλίου τῆς Βιέννης ἀνήγγειλε τῷ Κόμητι Νεσελρόδ καὶ τῷ Κυρίῳ Χαρδενβέργ ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ Αὐστρία, μέλος τοῦ συνασπισμοῦ, παρέταττεν εἰς πόλεμον 200 χιλιάδας ἀνδρῶν, συσσωρευμένων ὀπισθεν τῶν ὄρεων τῆς Βοημίας. Ἀνέκφραστος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τῶν συμμάχων· ἔπρεπε ν' ἀκούη τις τὸν Κόμητα Πότζο-Δε-Βόργο διηγούμενον τὸ μαγικὸν ἀποτέλεσμα τὸ παραχθὲν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τοῦ Κ. Μέττερνιχ, ἐπιδοθείσης ἐν τῷ μέσῳ νυκτός, ἐν τινι ἀχυρῶνι, ὅπου ἀνεπαύοντο ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, ὁ Κόμης Νεσελρόδ, ὁ Κ. Χαρδενβέργ καὶ τὰ ἐπιτελεῖα τῶν συμμαχικῶν στρατῶν ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους, ὡς ἂν ἡ Εὐρώπη ἐσώζετο καὶ ἡ Ναπολέων κατεκρημνίζετο ἐκ τοῦ

κολοφῶνος τῆς δυνάμεώς του. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐδημοσιεύθη ἡ διακήρυξις τῆς Αὐστρίας, ἔργον τοῦ Κ. Μέττερνιχ· ἐν τούτοις, μετὰ τὴν βῆξιν ταύτην, ὁ Κ. Κελαινκούρ μένει εἰς τὴν Πράγην καὶ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας κηρύττει πάντοτε « ὅτι εἶν' ἔτοιμος εἰς διαπραγματεύσιν, ἂν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις θέλῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῆς Ἑλβετίας ὡς καὶ τὸν ἀνασχηματισμὸν τῆς Πρωσσίας. » Ὁ Ναπολέων, ἀνθιστάμενος εἰσαεὶ, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Κ. Βούβνεν, πεπεισμένος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξασκήσῃ ὠφέλιμον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πενθεροῦ του· τέλος, τὴν 14ην, δέχεται τὰς προτάσεις τοῦ Αὐστριακοῦ ἀνακτοβουλίου καὶ ἡ ἀπάντησις του πέμπεται εἰς τὴν Πράγην. Ἦτο πολὺ ἀργά· ὁ Κ. Μέττερνιχ διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διαπραγματευθῇ μόνος καὶ εἶπεν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναφερθῶσι καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐλὰς συγχρόνως, αἵτινες ἦσαν τοῦ λοιποῦ ἀχώριστοι ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν των.

Ἐν τούτοις ὁ Ναπολέων, ἐλπίζων ἀκόμη νὰ παρασύρῃ τὴν Αὐστρίαν εἰς τὰ συμφέροντά του, προτείνει νὰ διαπραγματευθῶσι διαρκούντος τοῦ πολέμου καὶ ἐν ᾧ οἱ Αὐστριακοὶ στρατοὶ ἤρχισαν νὰ κινῶνται. Διακόσιν χιλιάδες Αὐστριακῶν ἐξέρχονται τῆς Βοημίας καὶ πορεύονται ὀπισθεν τῆς γραμμῆς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Τότε ἡ Γερμανία ἐπανίσταται διὰ μιᾶς· ἡ θαυμασία μάχη τῆς Δρέσδης λάμπει διὰ στιγμιαίας μόνον λάμψεως· ἐν δὲ τῇ Λειψίᾳ ἐξαφανίζεται τὸ τελευταῖον ἀπαύγασμα τῆς Γαλλικῆς δόξης. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1813 ἡ γραμμὴ τοῦ Ἑλθρου ἀπωλέσθη, ἡ τοῦ Ῥήνου κινδυνεύει, πᾶσι ἡ Γερμανία εἶνε ἐπαναστατημένη, καὶ ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος ἀπειλεῖ.

Μόλις ἡ Αὐστρία συνετάχθη μετὰ τοὺς συμμάχους καὶ δυσχέρεια ἀνεφύησεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο σῶμα τὸ ὅποιον τόσα συμφέροντα ἐτάραττον· ζηλοτυπία τις εἶχεν ἀναρὰν ἤδη διὰ τὸν τίτλον Γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν στρατευμάτων, ὅστις εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τὸν πρίγκηπα Σβαρτσμπέργ· ἄλλα ζητήματα προσέτι ἠγέρθησαν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκστρατείας. Ἐνόσω οἱ Γάλλοι κατεῖχον τὴν Γερμανίαν, ὁ μᾶλλον κατεπίγειον κίνδυνος ἦτον ἡ βαρεῖα αὕτη δυσπιστία· ἀπ' οὗ ὅμως οἱ σύμμαχοι εὕρισκοντο ἤδη παρὰ τὸν Ῥήνον, δὲν ἐπρόκειτο πλέον μηδὲ περὶ τῆς Ὁμοσπονδίας, μηδὲ περὶ ἐπικειμένων κινδύνων· τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰς συντρίμματα τῆς Ναπολεοντείου Αὐτοκρατορίας καὶ ἡ Γερμανία ἀνέκτα τὴν γηραῖαν αὐτῆς ἀνεξαρτησίαν· οἱ Γάλλοι δὲν κατεῖχον πλέον ἐν Γερμανίᾳ εἰμὴ ὀλίγα τινα φρούρια τὰ ὅποια θάττον ἢ βραδίον ἐκπολιορκούμενα ἤθελον ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀρχαίου των κυριάρχου. Ὁ Αὐστριακὸς οἶκος ἔπαυε νὰ φοβῆται τὴν Γαλλίαν καὶ ἐφοβεῖτο ἤδη μᾶλλον τὴν Ῥωσίαν· εἶχον δεῖξει εἰς τοὺς Ῥώσους τὴν ὁδὸν τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ οὗτοι δὲν ἤθελον τὴν λησμονήσει ἴσως.

Κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Κ. Μέττερνιχ, ἡ Γαλλία, ἔχουσα ὀρισμένον τινὰ

ὄργανισμὸν τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ὠρισμένην γηπεδικὴν ἔκτασιν, ἦτον ἀναγκαστικὰ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν, καὶ τὴν ἰδέαν ταύτην ἔσπευσε νὰ καταχωρήσῃ εἰς τὴν διακήρυξιν τὴν ὁποίαν οἱ σύμμαχοι ἐδημοσίευσαν στρατοπεδεύοντες παρὰ τὸν Ῥήνον. Ἡ διακήρυξις αὕτη, κατὰ μὲν τὴν ἔννοιαν, εἶναι ἔργον τοῦ Κ. Μέττερνιχ, κατὰ δὲ τὴν σύνταξιν τοῦ Κ. Γένσ. Ἡ Αὐστρία, ἀπαλλαγείσα τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν κινδύνων, ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἠδύνατο ἀφόβως νὰ χορηγήσῃ βοήθειαν καὶ ἐπικουρίαν εἰς τὴν Γαλλικὴν Αὐτοκρατορίαν ἀπειλουμένην. Οἱ οἰκογενειακοὶ αὐτῆς δεσμοὶ μετὰ τοῦ Ναπολέοντος δὲν εἶχον ἀκόμη διαρραγῆ· ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ἰσχὺς εἶχεν ἐξασθενήσει, ἀλλ' ἡ μεγαλοφυΐα του ἔμενεν ἀκόμη καὶ ἠδύνατο νὰ τολμήσῃ πολλά. Οἱ προβλεπτικοὶ οὗτοι λογισμοὶ ἀναπνύσσονται εἰς τὴν συνδιάλεξιν τοῦ Κυρίου Κόμητος Μέττερνιχ μετὰ τοῦ Κυρίου Σαιντ-Λινιάν. Ἦδη, ἀμνηχανοῦσα διὰ τὴν θέσιν ἐν ἣ περιήλθεν ἀπέναντι τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἡ Αὐστρία ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ πόλεμον μὴ ἐνδιαφέροντα αὐτὴν ἀμέσως. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶχε καθιερωθῆ ἀρχὴ τις ἐλευθρία διὰ τὸν Ναπολέοντα· οἱ σύμμαχοι δυνάμεις ὑπεσχέθησαν νὰ μὴ διαπραγματευθῶσι πλέον αἰ μὲν χωρὶς τῶν δέ.

[Ἔπεται].

Φ. ΣΝΕΪΔΕΒΙΝΟΣ.

Νέαν πληγὴν ἐπήνεγκε κατ' αὐτὰς ὁ θάνατος εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον.

Ἀπεβίωσεν ἐν Γοττίνγῃ ὁ φιλόλογος καὶ διδάσκαλος Φ. Σνεΐδεβίνος, ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος τῶν Μουσῶν λειτουργὸς, ὅστις, καὶ τοι μὲν ὑποδεέστερος τὴν φήμην τοῦ Ἑρμάνου, κατ' οὐδὲν ὅμως ἀπελείπετο τοῦ ζήλου καὶ τῆς δραστηριότητος, πολλῶν δ' ἑτέρων ὑπερεῖχε τὰ πλείστα.

Ἐκτὸς τοῦ Φιλολόγου, συγγραμματος περιοδικικοῦ ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς Γερμανίας, ὅπερ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον μετὰ καὶ ἄλλων ἐξέδιδεν, ὁ ἀνὴρ ἐδημοσίευσεν κατὰ καιροὺς καὶ ἕτερα πολλοῦ λόγου ἔξια κινήματα, ὧν τὰ κυριώτερα εἰσιν: ὁ Σοφοκλῆς μετὰ σχολίων Γερμανικῶν, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ εἰρηθεύτες πρὸ τεσσάρων περίπου ἐνιαυτῶν δύο λόγοι τοῦ ῥήτορος Ὑπερείδου, ὁ ἐπιγράμματοποιὸς Μαρτιάλιος μετὰ σχολίων Λατινικῶν κ. λ.

Ὁ Σνεΐδεβίνος κατεγίνετο κυρίως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν πρὸς τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἀφοσίωσιν. Ὅταν ἀπὸ καθέδρας, τὰ πάντα μὲν θέλων νὰ διευκολύνῃ, οὐδὲν δὲ ἀσαφὲς ν' ἀφήσῃ θέλων, ἐπεδίδετο εἰς τὴν ἑρμηνεῖαν τῶν συγγραφέων μετὰ σπανίας ὑπομονῆς, τὰ ὧτα πάντα, πᾶς ὀφθαλμὸς ἐπετείνετο τῷ στόματί του, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀκροαμένων κατεγοητεύοντο καὶ ἡ θυμὸς, ἀπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἀρχομένη καὶ εἰς τὸν ἔσχατον τῶν φοιτητῶν τελευτῶσα, ἐφαίδρυνε τοῦ ἀκροατηρίου τὸ πρόσωπον, διότι ἐκεῖνος μὲν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντός του συνεκεέντρον τὴν εὐδαμονίαν του, οὔτοι δὲ εἰς τὰ εὐλαλα χεῖλη τοῦ καθηγητοῦ εὗρισκαν τὴν κριτικὴν μετὰ χάριτος συγκεκριασμένην, τὴν μέθοδον μετὰ σαφηνείας, τὴν ποίησιν μετὰ μελωδίας.

» Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν συγγραφέων (λέγει ἡ ἐφημερίς τῆς Αὐγούστου (α)), εἰς ἣν κατεγίνετο τὸ πλείστον, ἐπροσπάθει πρὸ πάντων νὰ διευκολύνῃ τὴν καθόλου καὶ τὴν μερικὴν συνάμα αὐτῶν κατάληψιν. Πρὸς τὸν σκόπον τοῦτον ἔκαμνε πρῶτον εἰσαγωγὴν εἰς τὸν συγγραφέα ἐκτενῆ καὶ ἐπιμελέ-

(α) Τὰ ἐν τῇ γενικῇ ἐφημερίδι τῆς Αὐγούστου φερόμενα ἔργα εἰς μαθητῆς τοῦ ἀπαβιώσαντος καὶ ἡ μετάφρασις ἀνήκει τῷ Φιλοπατρίδι.

στατα εξειργασμένην, ἔπειτα δὲ εἰς τὰ κατὰ μέρος δύσκολα τοῦ κειμένου χωρία ὤριζε πάλιν ἀκριβῶς τοῦ κείνου πρῶτον ἢ δυσκολία καὶ μετὰ ταῦτα ἐδείκνυε πῶς αὕτη διὰ τῆς ἐρμηνευτικῆς ἢ τῆς κριτικῆς ἐδύνατο νὰ ἀρθῆ.

» Ἄν καὶ ἐνίοτε, ὡς ἐκ τῆς εὐχερείας ἣν εἶχε περὶ τὴν μεταχείρισιν τῆς κατ' εἰκασίαν κριτικῆς, ἐπεχείρει διορθώσεις χωρίων τοιούτων, εἰς ἃ δὲν προσέκοπτον ἄλλοι, ὅμως αἱ διορθώσεις του αὐταὶ πάντοτε παρῆγον τι διδακτικὸν καὶ περιεργόν· ἄλλως δὲ ποτὲ ἡ κριτικὴ του δὲν ἐμακρύνετο ἀπὸ τοῦ ἀσφκλοῦς ἐδάφους τῆς τῶν παλαιῶν χειρογράφων παραδόσεως. Ἡ δὲ διδασκαλία αὐτοῦ ἦτο αὐτόχρημα ὁδηγία περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ μεθοδικαὶ τῶν φιλολόγων ζητήσεις, διότι καὶ λεπτῶς ἀνίχνευε καὶ ἐπιμελῶς τὸ πρᾶγμα ἀνέπτυσε. Καθὼς δὲ ἦτο πρόθυμος εἰς τὸ ν' ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων ὁμοτεχνῶν καὶ νὰ τὴν κηρύττῃ ζωηρῶς, οὕτως ἐξέφεραζε δριμύως καὶ τὴν κατάκρισιν του κατὰ τῶν ἀποτυγχάνοντων ἢ τῶν αὐθαδῶς καὶ οὐχὶ χάριν τῆς ἀληθείας ἐπιχειρούντων ἔργα φιλοσοφικά. Ἦτο δὲ πάνυ σαφῆς ἐν τῇ παραδόσει καὶ εὐροίαν εἶχε λόγου πολλήν. Ἰδίως δὲ ἀπλανῆ καλλίστη ἦτο νὰ τὸν ἀκούῃ τις ἀπαγγέλλοντα στίχους τῶν ποιητῶν· διότι ἐν τῇ τεχνικωτάτῃ ἀπαγγελίᾳ του ἦνεο τὸ κάλλος τοῦ ποιητικοῦ ῥυθμοῦ μετὰ τῆς τονώσεως τῶν λέξεων, χωρὶς ν' ἀμεληθῆ ἐν τῇ προφορᾷ καὶ τὰς παραλλαγὰς τῶν ἐνοιῶν. Ὅθεν ὁ ἀκροώμενος ὁμοίως ἠσθάνετο τὸ ὕψος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν τραγικῶν χωρῶν, ὡς καὶ τὴν θυμηδῆ εὐτραπελίαν τοῦ Ἀριστοφανείου ἢ Πλαυτείου διαλόγου, ὡς καὶ τὸς στίχους τῶν ποιητῶν τούτων ἐκ στόματος αὐτοῦ προφερομένους ἤκουε.

» Ἐν δὲ τῷ φιλολογικῷ φροντιστηρίῳ, ἔνθα καὶ οὗτος διεύθυνε μετ' ἄλλων συγκαθηγητῶν τὰς ἐρμηνευτικὰς ἀσκήσεις ἢ τὰς ἀλλοίας μελέτας τῶν φιλολόγων, κατεκυρίευν ὅλως τὰς ψυχὰς τῶν φοιτῶντων διὰ τοῦ ἡσυχου καὶ ἀνεκπλήκτου τρόπου του ὡς καὶ διὰ τῆς εὐνοῦ διαθέσεως, μεθ' ἧς ἀπέδεχετο τὰ τῶν νέων δοκίμια. Ὁμίλει δ' ἐν ταῖς ἀσκήσεσι ταύταις πάνυ εὐχερῶς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ὅπως καὶ ἔγραφεν αὐτὴν γλαφυρῶς, γινόμενος οὕτω ἄριστος εἰς τοὺς ὁμιλητὰς του καὶ πρακτικώτατος ὁδηγὸς κατὰ τοῦτο.

» Πολὺ δὲ τὴν προκοπὴν τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν προήγαγε καὶ διὰ τῆς φιλολογικῆς ἐταιρείας, ἣν αὐτὸς διεύθυνεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, μετὰ ἰδιαζούσης ἀγάπης. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐταιρείᾳ μάλιστα ἐφαίνετο τὸ ἀξιέραστον τοῦ διδασκαλικοῦ του ἦθους, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁμιλητῶν του καθήμενος ὡς πατρικὸς φίλος παρῆγεν αὐτοῖς τὰς ἀρίστους ὁδηγίας καὶ συμβουλὰς. Φιλολογίας σπουδασταί, ἐκ διαφορωτάτων τῆς Γερμανίας μερῶν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς συνηγμένοι, ἤρχοντο ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος

τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκεῖ ἐγνωρίζοντο καὶ ἡ συγγραφεὶς ἐμελέτων, ἢ περὶ τῶν φιλολογικῶν τῶν δοκιμῶν συζητήσεις ἔκαμνον. Τῶν δοκιμῶν τοὺς αὐτοῦργους ἄφινε συνήθως νὰ συζητῶσι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ καὶ τὰς γνώμας τῶν λοιπῶν ἠρώτα, τὰς ὑπὲρ τε καὶ κατὰ, τότε ἐπέμβαίνειν αὐτὸς ἵνα δώσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ ταύτην ὡς ἐξ ὀνόματος ὄλων τῶν παρόντων μελῶν καὶ οὐχὶ αὐθαίρετον.

» Ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ταύταις ἀνεκοίνου εἰς τοὺς νέους ἑταίρους τοῦ βιβλίου ὑπὸ διαφορῶν νεωστὶ ἐκδοδομένα ὡς καὶ εἰδήσεις περὶ ἄλλων φιλολογικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ προσπαθειῶν, καὶ λόγους ἐῤῥιπτε πολλάκις εἰς τὸ μέσον, οἵτινες δὲν ἔμενον ἄγονοι, ἀλλ' ἐκίνουν τοὺς ἀκροωμένους καὶ παρήγαγον καρπούς. Εὐθυμία δ' ἀπ' αὐτοῦ ἀπαστράπτουσα διεδίδετο εἰς πάντας τοὺς μετέχοντας τῆς διατριβῆς ταύτης καὶ διήγειρεν ἠδέως τὴν φιλοπονίαν αὐτῶν. Ὅταν δὲ, τοῦ θέρους ἀρχομένου, ἡ ἐταιρεία αὕτη ἐγένετο περιπατητικὴ δι' ἐκδρομῶν εἰς τὰς πλησιοχώρους τῆ πόλεως ἐξοχὰς, τότε διάλογοι ἐν περιπάτῳ συνεκροτοῦντο καὶ δὲν ἦτο σπάνιον νὰ βλέπῃ τις αὐτὸν, ὅτε μὲν γράφοντα ἐπὶ τῆς ἄμμου γράμμασι κεφαλαίως ἐφαρμένον τί παλαιοῦ συγγραφέως κείμενον, ὅπως φέρεται ἐν τοῖς χειρογράφοις, ἵνα εὐκολυνθῆ οὕτω ἢ περὶ τούτου κρίσις, ὅτε δὲ ἐσχεδιάζε τὴν τοποθεσίαν τοῦ ἀρχαίου Κολωνοῦ, πρὸς ἀκριβεστέραν αὐτοῦ διευκρίνησιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

» Ἄλλως τε καὶ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, ὅταν δὲν ἤθελε τυχὸν ν' ἀσχολῆται ὑπὸ τὸ ἐνοχλοῦν τοὺς ὀφθαλμούς του ῥῶς, ἐδέχετο κατ' οἶκον δύο ἢ τρία μέλη τῆς ῥηθείσης ἐταιρείας καὶ συνανεγίνωσκον τροχάδην τὸν Ὀμηρον ἢ τὸν Σοφοκλῆν, ἢ τὸν Πλαῦτον, ἐνίοτε δὲ καὶ νέον τι φιλολογικὸν πόνημα καὶ ἔκαμνον ἀξιολόγους καὶ διδασκτικωτάτας παρατηρήσεις, βοηθούμενος μάλιστα ὑπὸ τοῦ μεγάλου του μνημονικοῦ εἰς παραθέσιν παραλλήλων χωρίων. Εἰς τὴν νεότητά του εἶχεν ἐκμάθη σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν ἀπὸ μνήμης καὶ ἐν ἑδοιοποιίαις πολλὰς αὐτῶν ῥαψωδίας ἀπήγγελλε πρὸς διασκέδασιν· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἠδύνατο πᾶν σχεδὸν χωρίον τοῦ Πινδάρου, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Αἰσχύλου, δοθεῖσης ἀπαξ τῆς ἀρχῆς, νὰ ἐξακολουθήσῃ περαιτέρω! Κατὰ τοιαύτας ἑσπερινὰς συναναστροφὰς ἦν καὶ εἰς ἄκρον διηγηματικὸς, πολλὰ τῶν τοῦ βίου του ἢ περὶ τῶν διδασκάλων αὐτοῦ χαριέντως ἀναπολῶν, καὶ ἀξιολόγους κρίσεις περὶ ἀνθρώπων καὶ βιβλίων ἀναμνηστικῶν.

» Πρὸς ταύταις ταῖς ἀσχολίαις εἶχεν ἔτι καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ δὴ καὶ ἀλληλογραφίαν ἐκτεταμένην, ἐνεκα τῆς διευθύνσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ του συγγράμματος τοῦ Φιλολόγου. Εἰς ὅλα δὲ ταῦτα ἐπήρκει, διότι ἦτον ἐργατικώτατος· ὅθεν καὶ διακοπτόμενος τυχὸν εἰς τὰ ἔργα του, ἐδυσχεραίνεν οὐ μετρίως. Ἀνάγκυλαν εὕρισκε τῶν πόνων του μόνον εἰς τὰς

ἀπλῆς ἀπολαύσεις τοῦ ἡσυχίου καὶ ἀγνοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ βίου. Εἶχε δὲ καὶ πολλὴν εὐαισθησίαν πρὸς τὰς τῆς φύσεως καλλωνάς καὶ σφόδρα εὐχαρισταίτο νὰ ἐπαινῆ ἐνθουσιαστικῶς τὴν γλῶσσαν τῶν πεδιάδων καὶ κοιλάδων, καὶ ἐπεχείρει πάντοτε, κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, πεζὸς ὁδοιπορίας, μάλιστα εἰς τὰ ὄρη τοῦ Χάρτς.

» Τὴν εὐσέβειαν ἣν εἶχε πρὸς τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ δὲν θέλουσιν παύσει νὰ ἔχωσιν πρὸς αὐτὸν καὶ οἱ αὐτοῦ μαθηταί. Ἀπλαϊκῶς, καθαρῶς τὴν καρδίαν, συμπαθῆς πρὸς ἀτυχίας φίλων ἢ ἐπὶ θανάτοις ἀγαπητῶν αὐτοῦ μαθητῶν πάντοτε ἐδείκνυτο, ὅθεν καὶ πάντες οἱ αὐτὸν γνωρίσαντες ἐπειθόντο ἐνδομύχως ὅτι δὲν ἐπαγγέλλεται ματαίως τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀληθοῦς ἀνθρωπισμοῦ ἢ φιλολογίας. Καθὼς ἐπὶ ἄλλοις ἐξόχοις φιλολόγοις, οὕτω καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐξεπληρώθη ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς προσευχὴ τοῦ Σωκράτους: *Δοίητέ μοι καλῶ γενέσθαι τάνδοθεν!*»

Τοιοῦτος ἦν ὁ Σνεῦδεβινος — καὶ τὸ ἀγαθὸν παράδειγμα τοῦ ἀνδρὸς δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ μεγίστης ὠφελείας πρόξενος ν' ἀποδείχῃ ἢ εἰς τινὰς τῶν καθ' ἡμᾶς διδασκάλων, ἀν φθάντες καὶ οὗτοι πεισθῶσιν ὅτι ἡ εὐσυνειδησία μᾶλλον ἢ ἡ φιλοχρηματία, ὁ ζῆλος μᾶλλον ἢ ὁ τύφος, ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ φιλοπονία μᾶλλον ἢ ἡ οἰσίς εἰσὶ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν λειτουργῶν τῶν Πιερίδων.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

(Συνέχ. καὶ τέλος, ὄρα φυλ. Β')

Ἡ Ἰταλία πρώτη, διὰ τῶν Ῥωμαίων, κατακτᾷ τὴν Εὐρώπην ἐν μέρει, εἶτα δὲ ἡ Εὐρώπη πᾶσα, διὰ τῶν βαρβάρων, κατακτᾷ τὴν Ἰταλίαν. Αἱ κατακτήσεις αὗται ἀποβαίνουσιν ὠφέλιμοι τῷ πολιτισμῷ, ὅστις δι' αὐτῶν μεταβαίνει εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανόν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ διαπεραιούται ἵνα ζητήσῃ ἐπέκεινα ἀπωτέραν ἔτι δύσιν, κόσμον τοῖς ἀρχαίοις ἀγνωστον, ὅπου καθιδρύει νέας πολιτείας. Οἱ τέσσαρες λαοὶ, οἱ οὕτω πῶς ἐν Ἀμερικῇ συστήσαντες πολιτείας, εἰσὶν οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἐπειδὴ κατοικοῦσιν παρά τὸν μέγαν Ὠκεανόν, ἀκαθέκτως πῶς φέρονται πρὸς τὴν θάλασσαν διὰ τὸ ἐπαγωγὸν αὐτῆς, οἱ Ἰσπανοὶ δηλαδὴ, οἱ Πορτογάλλοι, οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι. Ἡ Λουϊσιάνη καὶ ὁ Καναδάς διατηροῦσιν ἔτι τὴν μνήμην καὶ τὰ ἴχνη τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ δὲ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ ὑπὸ τῆς Εὐρώπης καθιδρυθεισῶν πολιτειῶν, ἡ ὁμοσπονδία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀνεδείχθη ἡγεμὼν τοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τὴν ἀδιάλειπτον αὐτοῦ ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς πορείαν. Αὕτη κατὰ μέγιστον μέρος διέτρεξε θαρραλέως τὴν ἡπειρον τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, βοηθουμένη μάλιστα εἰς τὴν τολμηρὰν πορείαν ὑπὸ τῶν μεγάλων τοῦ τόπου λιμνῶν, τῆς Μεσογείου ταύτης, οὕτως εἰπεῖν, τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις ἠνέωξε τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡπειρον καὶ ἀπέδειξεν αὐτὴν εὐπρόσιτον. Τὸ ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα ἐξυπνέτησε τὴν γῆν καὶ ὑπεστήριξε τὸν ἀγῶνα τοῦ πολιτισμοῦ. Οὕτω δὲ αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ἐκ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, περιῆλθον εἰς τὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ἀκτὰς. Ἐκεῖ σήμερον ὁ πολιτισμὸς ἴσταται ἀπεκδεχόμενος τὸν χρόνον τοῦ διαπεραιωθῆναι τὸν Εἰρηνικόν, συμπληρῶν τὸν κύκλον τῆς σφαιρας εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀνατολήν. Ἰνα δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον ἐκτελέσῃ, ποία ἔσεται ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ;

Ἐνταῦθα, καὶ τοὶ θέλων ν' ἀποφύγω τὰς προλήψεις τῆς ἀναλογίας τῶν ἱστορικῶν συμβάντων, ἐξ ἀνάγκης ὀφείλω νὰ φέρω εἰς μέσον παραβολὴν τινα καὶ σύγκρισιν, ἥτις ἐπέρχεται μου κατὰ νοῦν πάντοτε, ὡσάν τις ἀποβλέψω πρὸς τὸν χάρτην τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸν τοῦ Αἰγαίου — »

καὶ, λέγω γελῶν κατ' ἑμαυτὸν ἐπὶ τῇ χιμαιρικῇ εἰκασίᾳ μου, καὶ, ὁ Εἰρηνικός Ὠκεανὸς οὐτοσί καὶ αἱ μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας, αἱ μεταξὺ Καλλιφορνίας καὶ Ἰαπωνίας πολυάριθμοι νῆσοι αὐτοῦ, εἰσὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος τοῦ νέου κόσμου, εἰσὶν οἱ σταθμοὶ δι' ὧν ὁ πολιτισμὸς διελύσεται μεταβαίνων ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Ἀσίαν, ὅπως ἐπανέλθη εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἑδρὰν οὕτω δὲ τελεσθήσεται ὁ κύκλος τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ σὺς μία τῶν μεγάλων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου περιόδων. »

Ἰ. Πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρχον ἐν Ἀσίᾳ πολλοὶ πολιτισμοὶ ζῶναι· ἐν μὲν τοῖς παραλίοις τῆς Μεσογείου ἢ πασῶν νεωτάτη, ἢτοι ἢ τῆς Φοινίκης· περαιτέρω ὑπῆρχε ζώνη ἀρχαιοτέρα, ἢ τῆς Ἀσσυρίας μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῆς φάσεων· καὶ ἐτι ἀπωτέρω, ἢ πασῶν ἴσως ἀρχαιοτάτη, ἢ τῆς Ἰνδίας ζώνη. Αἱ ζῶναι αὗται κατ' ἀμοιβαίότητα ὑποβοηθούμεναι ἀπέτελλον καινόν τι κέντρον ἀφ' οὗ ὁ πολιτισμὸς ὀρμηθεὶς συνεκίνησε τὴν Εὐρώπην.

Ἡ Καλλιφορνία, μὲ τὴν παράδοξον δραστηριότητα τοῦ ἐκ πάντων τῶν τῆς Εὐρώπης ἔθνων συμμίκτης πληθυσμοῦ αὐτῆς, ἀφομοιοῦται σήμερον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ τῇ Φοινίκῃ, εἶναι δηλαδὴ ἡ πρώτη ἐστία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ· ὅπισθεν τῆς Καλλιφορνίας κεῖνται αἱ νέαι Πολιτεῖαι, αἱ δυτικαὶ λεγόμεναι, καὶ τούτων ὅπισθεν αἱ ἀρχαῖαι Πολιτεῖαι, ἢτοι αἱ παρὰ τὸν Ἀτλαντικόν ὅπισθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ τέλος κεῖται ἡ Εὐρώπη, ἡ παλαιὰ μητρόπολις πασῶν τῶν πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἢ ἀρχαιοτάτη πηγὴ, ἡ Εὐρώπη, τὴν ὅποιαν οἱ μὲν Εὐρωπαῖοι ἡμεῖς μόλις πως πιστεύομεν ὡς γεγηρακυῖαν, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ σπανίως πως, ἐν ὥραις εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, χαιρετίζουσιν ὡς ὁ τοῦ Αὐγούστου ποιητῆς ἐχαιρέτιζε τὴν ἐπὶ Σατούρνου Ἰταλίαν,

Salve, magna parens frugum, Saturnia tellus! (γ)

Ἰδοὺ ἡ στάσις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἀπέναντι τοῦ Ὠκεανικοῦ Ἀρχιπελάγους, ὅπισθεν δὲ αὐτοῦ δύο καὶ τρεῖς ζῶναι κατ' ἀμοιβαίτητα ὑποβοηθούμεναι. Ὁ Εἰρηνικός Ὠκεανὸς καὶ αἱ ἀναριθμητοὶ αὐτοῦ νῆσοι, διατεθειμέ-

(γ) Χαῖρε, τῶν καρπῶν μεγάλη μήτηρ, γῆ Σατούρνια!

ναὶ ὡς σταθμοὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Ἀσίαν ἀγούσης, φαίνονται προσκαλοῦντες τὸν Εὐρωπαϊκὸν τούτον πολιτισμὸν, ὅστις ἤδη ἐν Σαμφραγκίσκῃ ἔστησεν ἐργαστήριον ἐνεργητικώτατον καὶ ὅστις ἤδη τὰς νήσους τοῦ Ὠκεανικοῦ Ἀρχιπελάγους ἤρχισε κατοικίζων.

Ἀνέγων ἐπ' ἐσχάτων ἐν Γερμανικῇ τινὶ ἐφημερίδι τὴν διήγησιν περιηγητοῦ καταλύσαντος ἐν Χονολουλού, πρωτεύουσῃ τῶν Σανδουϊκῶν νήσων, εἰς Ξενοδοχεῖον τῆς Γαλλίας, ξενοδοχεῖον καλὸν, διατηρούμενον ὑπὸ Γάλλου χρηστοῦ καὶ κοσμίου καὶ τοῦ ὁποίου μόνον αἱ τιμαὶ ὀρίζονται κατὰ τὴν Καλλιφορνικὴν διατίμησιν. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, κράματι ἀλλοκότῳ ἀρχαίων ἐγχωρίων καλυθῶν καὶ οἰκιῶν ἐτοιμῶν μετενεχθεισῶν ἐκ Κίνας καὶ τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν, λέγει ὁ περιηγητῆς, ἐπικρατεῖ ἄκρα εὐταξία, διατηρουμένη ὑπ' ἀνθρώπων τῆς ἀστυνομίας ἐν στολῇ περιφερομένων, καὶ χάρις εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν πνευματωδῶν ποτῶν, μέθυσαι δὲν ὑπάρχουσι. Τὸ κλίμα εἶναι ἄριστον καὶ παραπλήσιον τῷ τῆς νήσου Μαδέρας. Πανταχοῦ δὲ, καὶ μέχρι τῶν ἀπωτάτων νήσων τοῦ ἀπείρου ἐκείνου Ἀρχιπελάγους, εὐρηναὶ Εὐρωπαῖοι τυχοδιώκται, λειποναῦται ὡς ἐπιτοπλεῖστον, οἵτινες κατοκίσθησαν εἰς τὰς νήσους ἐκεῖνας (ἀκολουθεῖ λέγων ὁ Γερμανὸς περιηγητῆς), δελεασθέντες ἐκ τῆς εὐκρασίας τοῦ κλίματος, ἐκ τοῦ ἐπαγωγῶ τῆς ἀργίας ἢ τοῦλάχιστον τῆς ὀλίγης ἐργασίας, συνῆλθον εἰς γάμους μετὰ ἐγχωρίων γυναικῶν, ἔχουσιν οἰκογενεῖας, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ ἀμοιβῇ ἤθελον ποτὲ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Οὗτοι εἰσὶν οἱ Κάδοι καὶ οἱ Δαναοὶ τοῦ Ὠκεανικοῦ Ἀρχιπελάγους, καὶ ποτε ἴσως ὁ μῦθος θέλει παραδώσει τὴν μνήμην αὐτῶν τοῖς ἐπιγνωμένοις ὑπὸ ποιητικὸν ὄνομα. Ἄλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἡμεῖς θεωροῦμεν αὐτοὺς ὡς λειποναῦτας καὶ οἱ πλοίαρχοι λαμβάνουσι πᾶν ἐπιτήδευμα προφυλακτικὸν μέτρον κατὰ τῶν Κερρόπων τούτων, φοβούμενοι μὴ ἀποδράσωσι τῶν πλοίων, διὰ νὰ πολιτίσωσι τὴν Ἀττικὴν των.

Κεναὶ περὶ μέλλοντος ἰδέαι.

Ἄλλὰ, καθὼς ὅταν περιέρχῃσαι τὴν Τροίαν, τὰς Ἀθήνας ἢ τὴν Κόρινθον αὐθορμητῶς ἀναπολεῖς τὸ παρελθόν, οὕτω καὶ ὅταν ἀποβλέπῃς πρὸς τὸν πίνακα τῶν τόπων τῶν προσδεχομένων τὸν πολιτισμὸν, μεθίστασαι νοερῶς εἰς τὸ μέλλον. Εἰς τὴν Τροίαν δὲ, εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ τὴν Κόρινθον, οὐ μόνον περὶ τῶν μεγάλων τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεων ὀμιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον ζητεῖς δι' ὃν ὑπῆρξαν πολιτεῖαι ἰσχυραὶ καὶ πόλεις ἀκμάζουσαι· ἐρευνᾷς τοὺς τόπους, μελετᾷς τὰς θέσεις καὶ οὕτως ἐξηγεῖς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν, τῆς Τροίας, φέρ' εἰπεῖν, διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς ἐκ τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου σχηματιζομένης, τῆς Κορίνθου διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς παρὰ δύο θαλάσσης. Ὅτι δὲ πράττομεν περὶ τοῦ παρελθόντος διατὶ οὐχὶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος; Διατὶ ἡ μελέτη τῶν τόπων τῶν ἀνα-

δειξάντων μίαν πόλιν να μη υπαγορεύη την μελέτην εκείνων οτινες δύνανται ν' ανκδείξωσιν άλλην; Και έντως υπάρχουν τόποι οτινες και διά τὰ συστατικά και διά την θέσιν αυτών καλοῦσι μεγάλην πόλιν ήπειρωτικήν ή παραθαλασσίαν. Υπάρχουσι τόποι προωρισμένοι διά τόν πολιτισμόν. Τό Αιγαίον και ό Ειρηνικός Ωκεανός καλοῦσι τόν πολιτισμόν, ή έρημος Σαχάρα αποκρούει αυτόν και μόνον είδος τι αυτού παραδέχεται.

Η μελέτη αυτή του προορισμού των τόπων, ή φιλοσοφία αυτή της γεωγραφίας τὰ μάλιστα αποδείκνυται έπωφελής, όταν τις, άφεις κατά μέρος την ιστορίαν εκάστου λαού, αναζητή την καθολικήν πορείαν του ανθρωπίνου γένους και γίνηται κοσμολίτης υπό λύπης ότι δεν δύναται να ήναι πολίτης ιδίας πολιτείας.

ΣΑΙΜΜΑΡΚΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Και πάλιν Ο ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Μετά τὰ τελευταία αυτού κατορθώματα, ό Σιμωνίδης, ελπίζομεν, θέλει παύσει του αναγκάζειν τόν κόσμον να όμιλή περι αυτού και να όμιλή άκουσίως.

Ό ύπατος ούτος των άγυρτών των ήμερών μας, ως ό έτερος εκείνος του Η' αιώνος όμοτέχνης αυτού, ό πλαστογράφας την ιστορίαν της Αιγύπτου του Ηλιουπολίτου Μανέθωνος, άφ' οῦ περιέφερε την δόξαν αυτού (δόξαν ήν ουδεις φρόνιμος εύχεται εκαυτώ), από μεν του Έλληνικού εις τό Όθωμανικόν, από τούτου δε εις την Γαλλίαν και την Άγγλίαν, εκείθεν μετέβη εις την Γερμανίαν ίνα διαχύση νέον φώς εις την επιστήμην, ίνα διαλύση πάσαν περι του Αιγυπτιακού κόσμου άμφιβολίαν, ίνα δώση ζωήν εις όνόματα τὰ όποια οὐδ' εκ παραδόσεως έσώθησαν παρά ταίς σοφοίς.

Λυπηρόν ότι άνθρακες ήσαν ό θησαυρός και ότι αι γνώσεις και ή φαντασία του Σιμωνίδου (ών χρῆσιν καλλιτέραν ποιούμενος, έδύνατο και εκαυτώ και τῷ έθνει αυτού να φανή ώφέλιμος) ώθησαν αυτόν εις τας φυλακάς του Βερολίνου, όπου ήδη στενών απεκδέχεται δικαιοσύνην.

Απεμπολήσας εν Άγγλία παλαιά χειρόγραφα, εύρεθέντα, καθά έλεγεν, επί του έρους Άθω, ό Σιμωνίδης, πρό έπτά περίπου μηνών, μετέβη εις Λειψίαν. Αυτού διατελει σπουδάζων μετ' ίσης επιτυχίας, ως και εν Αθήναις, την θεολογίαν ό υίός του άοιδίμου όπλαρχηγού Λυκούργου Λογοθέτου Κ. Αλέξανδρος, όστις, φίλος ών τῷ Σιμωνίδη, εξένισε και έγνώρισεν αυτόν ταίς

διασημωτέροις Καθηγηταίς; εύθως ό αγαθός παλαιογράφος έπεδόθη εις τό περίπυστον έργον αυτού και έπώληος τῇ του πανεπιστημίου βιβλιοθήκη φύλλα τινα παλαιότατα και γνήσια (!) της συγγραφῆς του κατά τόν Α' αιώνα της εκκλησίας ακμάσαντος ποιμένος Έρμῆ και όλόκληρον τό τούτου σύγγραμμα, όπερ, ως έλεγεν, άντέγραψεν εν Άθω.

Η πρώτη αυτή επιτυχία απεθράσυνε τόν Σιμωνίδην μετά μικρόν, εξέφερε του εργαστηρίου αυτού και καθυπέβαλεν εις την έρευναν αρχαιολόγων και χημικών μη τυχαίων, εν παλιμψήστῳ, Ούρανίου Άλεξανδρείως Αιγυπτίων βασιλέων άναγραφῶν βιβλίους τρεις, κεφαλαίους γράμμασι γεγραμμένας, αττινες, παραδόξως πώς, ως ή του Έρμῆ συγγραφή, έθεωρήθησαν γνήσια και ήγοράσθησαν αντί ταλήρων Πρωσικῶν δισχιλίων υπό του Καθηγητού Β. Δινδρόφιου, μέρος δε αυτού είδε και τό φώς της δημοσιότητας.

Επί του περι οῦ λόγος παλιμψήστου, μεταγενέστερός τις, σβέσας την πρώτην γραφήν περι τόν δωδέκατον μ. Χ. αιώνα, άντέγραψε τέσσαρα συγγράμματα άλλα, ούσιωδέστερα των Ούρανίου άναγραφῶν κατά την εποχήν εκείνην, φαίνεται:—α'.) Φιλαβίου Ίωσήφ περι Μακκαβαίων πραγματεία—β'.) Ιστορία της Άειπαρθέρου Μαρίας και της εύρέσεως του άγίου μανθουλίου—γ'.) Περιγραφή υπό του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου της του Σωτήρος ήμῶν εικόνας, εξ Έδέσσης εις Κωνσταντινούπολιν σταλείσης (α)—δ'.) Ιστορία του άγίου Ίωάννου του Βαπτιστοῦ και της εύρέσεως της κάρας αυτού. Τὰ συγγράμματα ταῦτα, λέγει ό Κ. Δινδρόφιος, ή τινι όφείλομεν τας παρούσας ειδήσεις, εύκόλως αναγινώσκονται, άλλ' ή πρώτη γραφή, τό χειρόγραφον δηλ. του Ούρανίου, μεγίστας παρέχει δυσχερείας και προς άνάγνωσιν αυτού έδέησε να μεταχειρισθῇ τὰ δραστηριώτερα χημικά σκευάσματα.

Αλλά τίς έστιν ό περι οῦ ό λόγος Ούράνιος; Ακούσωμεν περι τούτου, λέγει τό Άθήναιος, αξιολογωτάτη φιλολογική εφημερίς της Άγγλίας εξ ής άρνούμεθα ταῦτα, ακούσωμεν, λέγει, του καθηγητού Δινδρόφιου, δόντας περι τούτου λίαν ακριβείς πληροφορίας. Πρώτος Στέφανος ό Βυζάντιος ποιείται μνησίαν του Ούρανίου, ως λίαν αξιοπίστου συγγραφῆος ιστορίας Άραβικής: την βιογραφίαν τούτου άνεύρεν ό εύτυχῆς Σιμωνίδης εν περγαμηνῇ μετά της του ποιητού Νόννου, συγγραφῆος των Διονυσιακῶν, όστις άδηλον μεν ήν πότε ήκμασε, κατά δε τό χειρόγραφον του Σιμωνίδου, εξη μεν επί Μεγάλου Κωνσταντίνου, απεβίωσε δε τῷ 392 επί Θεοδοσίου, έγραψε δε πλείσα άλλα συγγράμματα και ό πατήρ αυτού εκκαλείτο Πλεόνιππος—« όνομα » λίαν ύποπτον, παρατηρεῖ άριστα ό Κ. Δινδρόφιος, καθόσον εν τῇ Ελλάδα

(α) Ταῦτην εξέδωκε πρό πολλοῦ ό Κόμπεργις.

» φωνῆ δὲν ὑπάρχουσι κύρια ὀνόματα σύνθετα ἐκ τοῦ πλεον » Ὁ Οὐράνιος, κατὰ τὸν Σιμωνίδην ἐννοεῖται, ἦν μὲν υἱὸς Καλλικρήτης καὶ Ἀναξιμένους, μαθητῆς δὲ Χρυσίππου τοῦ Ἀλεξανδρέως. Ἀβέβαιον μὲν πότε ἔζη, ἔγραψε δὲ συγγράμματα πλείστα, τοιούστι:

Βίβλους τρεῖς περὶ βασιλέων Αἰγύπτου.

Βίβλους τρεῖς περὶ ἱερέων Αἰγύπτου.

Βίβλους δύο καθ' ὑπαγόρευσιν Αἰγυπτίων ἱερέων περὶ νόμων.

Βίβλους ἕξ περὶ κατοικιῶν Αἰγυπτίων.

Βίβλους δύο περὶ ἀρχαιολογίας Αἰθιοπικῆς.

Βίβλους πέντε περὶ ἱστορίας Ἀραβίας.

Βίβλους δύο περὶ βασιλέων Αἰθιοπίας.

Βίβλους τρεῖς περὶ ἱστορίας τῶν Ἀυθίης διοικητῶν.

Βίβλους τέσσαρας περὶ ἀρχαιολογίας Λυκίας.

Βίβλους δύο περὶ βασιλέων Καρίας.

Βίβλους τέσσαρας περιόδων Αἰγυπτιακῶν.

Ἡ πρώτη βίβλος τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων ἀναγραφῶν ἀρχεται ἀπὸ τῆς βασιλείας Μεσαράμιδος, τὸν ὅποιον διεδέχθη ὁ υἱὸς Βαλχόμης ὁ κτίσας ναὸν εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ Μεσαράμις τοῦ Σιμωνίδου εἶναι ὁ τῆς Γενέσεως Μεσαράμ' μετ' αὐτὸν ἔρχονται οἱ Μεμφαναρέται οἱ Ἀρμαῖοι, οἱ Φαῖται, οἱ Χραιμαργῆται καὶ πλῆθος ἄλλων βασιλέων ζησάντων ἄλλων μὲν τριάκοντα, ἄλλων δὲ τεσσαράκοντα, ἄλλων δὲ πενήκοντα ἔτη. Μόνη ἡ δημιουργία τῶν ἐν τῷ θαυμασίῳ τούτῳ χειρογράφῳ περιεχομένων κυρίων ὀνομάτων ἔχει ν' ἀπαθανάτιση ἕνα θνητόν. Ἐκεῖ εὐρήνται βασιλεῖς δηλητηριασμένοι ὑπὸ τῶν συζύγων, βασιλεῖς φονεύοντες τοὺς πατέρας, πόλεμοι, συναμοσίαι, δολοφονίαι, ληστεῖαι, ἐπαναστάσεις, ἐνὶ λόγῳ ἱστορίαν περίεργον, ποικίλην καὶ πως πιθανήν. Ἡ δευτέρα βίβλος ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Μῆγα καὶ τὰ φερόμενα συμφωνοῦσι θαυμασίως τοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λεχθεῖσιν· οὐδ' ὁ φονεύσας αὐτὸν ἵπποπόταμος, κατὰ τὸν Σύγγελλον, παρελείφθη. Ἔρχεται εἶτα ὁ Κάϊκος, ἢ Κάοικος κατὰ Λέοντα τὸν Ἀφρικανόν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσῆχθη εἰς Αἴγυπτον ὁ περιώνυμος βοῦς Ἄπις. Ἐνταῦθα τὸ χειρόγραφον τοῦ Σιμωνίδου λαμβάνει χαρακτῆρα ἐπικόν. Ὁ βασιλεὺς Κάϊκος ἄγει πόλεμον κατὰ τῶν Θαλυμισίων τῆς Ἀραβίας, ὁ στρατὸς αὐτοῦ σύγκειται ἐκ τριάκοντα καὶ ἕξ ταγμάτων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἰσχυρίμων ἀρχηγῶν, ἐχόντων πάντων ἰδιαίτερον σύμβολον. Ὁ στρατηγὸς Ἄπις, ὅστις σύμβολον εἶχε βοῦν ἐπὶ ἀκμῆς ἀκοντίου, πίπτει εἰς τὴν μάχην, μετ' αὐτὸν ὁ Μέμφις σύμβολον ἔχων μόσχον, εἶτα δὲ ὁ Μένδης οὐτινος τὸ σύμβολον ἦν τράγος. Μεγάλοι ἀγῶνες καὶ κηδεῖαι πομπώδεις διαδέχονται τὸν πόλεμον τοῦτον, ὁ δὲ μόσχος, ὁ τράγος καὶ προπάντων ὁ βοῦς Ἄπις

ἀποθεοῦνται καὶ ἕκτοτε ἡ θρησκεία τῶν Αἰγυπτίων ἀλλάσσει φάσιν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ χειρόγραφα τοῦ Σιμωνίδου. Ὁ δὲ Ἀλεξ. Λυκούργος, ἀναγκῶς τὰ ἐκδοθέντα ἀποσπάσματα, ὧ τοῦ θαύματος, εὗρεν ἐν αὐτοῖς φράσεις καὶ παραγράφους ὀλοκλήρους, Ἑλληνιστὶ γεγραμμένους, ἐκ διορθώσεων τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχε κάμει πρὸ πολλοῦ ἐπὶ διατριβῶν τοῦ Σιμωνίδου περὶ ἱερογλυφικῶν, κατὰ τύχην δὲ καὶ παλαιογραφικὰ σχεδιάσματα αὐτοῦ τούτου τοῦ Σιμωνίδου ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου του παραπεσόντα (β). Εἰδοποίησεν αὐθωρεὶ ὁ Λυκούργος τὸν Δινδόρφιον, ἀλλ' οὗτος, εἴτε διότι, ἐκδοὺς τὰ περὶ Οὐράνιου, ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπεύθυνον τῷ κοινῷ, εἴτε φιλοκεδεῖας ἕνεκα (ἀμφότερα λέγεται), δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Λυκούργου καὶ ἀπέστειλε τοῖς ἐν Βερολίνῳ σοφοῖς τὸν παλίμψηστον. Συνῆλθον οἱ διασημότεροι καθηγηταὶ ὁ Λέψνος, ὁ Βοίχχιος, ὁ Βέκκερος, ὁ Πέρσιος, ὁ Ὄπτιος, ὁ Μισερλίχιος, ἵνα ἐξετάσωσιν ὁ μὲν τὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ τὴν ὕλην, ὁ δὲ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἄλλος ἄλλο, πάντες δὲ κηρύττουσιν αὐτὴν γνήσιον καταρχὰς καὶ ὁ ἐπὶ πᾶσι φιλόμουσος τῆς Πρωσσίας βασιλεὺς ψηφίζει ν' ἀγορασθῇ αὐτὴ διὰ τῆς ἀδράς δαπάνης τὴν ὁποίαν ὁ Δινδόρφιος ἐζήτηι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐν Λειψία διάσημος τὴν παλαιογραφίαν Τισενδώρφιος, μαθὼν παρὰ τοῦ Λυκούργου τὰ τρέξαντα, εἰδοποιεῖ τοὺς ἐν Βερολίνῳ διὰ τηλεγράφου ἵνα ἐπιστήσωσιν ἀκριβέστερον τὴν προσοχὴν καὶ ἐξετάσωσιν ἐπιμελέστερον τὸν παλίμψηστον. Ὁ Δινδόρφιος ἠναντιοῦτο κατὰ πάσης ἐπὶ τούτου χημικῆς ἐρεύνης καὶ δὲν συγκατένευσεν εἰμὴ ἀφ' οὗ ἔλαβε δισχίλια Πρωσσικὰ τάληρα, ἅτινα ὁ Λέχιος ἔδωκεν ἐξ ἰδίων καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν θησαυρὸν κατ' οἶκον, καλέσας συνεργάτην εἰς τὰς ἐρένας του τὸν περιώνυμον Οὐμβόλδον.

Μεθ' ἡμέρας δώδεκα, τὸ χρηστήριον τῆς Γερμανικῆς κριτικῆς ἀπεφάνθη.

Ἡ πρώτη γραφή, ἡ τοῦ Οὐράνιου, ἣτις, ἂν ἦτο γνησία, ἤθελε χρονολογεῖσθαι ἀπὸ τῆς Ε'. ἐκκτονταετηρίδος, ἀπεδείχθη διὰ χημικῶν καὶ μικροσκοπικῶν ἐρευνῶν νόθον γέννημα τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος, ἡ δ' ἑτέρα γραφή, ἡ καλύπτουσα τὴν τοῦ Οὐράνιου, γνήσιον γέννημα τῆς ΙΑ'. ἐκατονταετηρίδος· αἱ γραμμαὶ ἀπεδείχθησαν παλαιότεραι τῆς τοῦ Οὐράνιου γραφῆς, ἣτις, βασιανίζομένη διὰ χημικῶν σκευασμάτων, ἀνέδιδε, καθὸ νόθος, ἀσταθῆ, ὅτε μὲν κυανᾶ, ὅτε δὲ λευκόφαια γράμματα, ἐν ᾧ ἡ τῆς ΙΑ'. ἐκατονταετηρίδος, καθὸ γνησία, ἀνέδιδε καθαρὰ, διαρκῆ καὶ μονόχροα γράμματα. Ἐσωτερικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ ἔλεγχοι ἔρχονται εἶτα πολλοὶ, τοὺς ὁποίους συντομίας χάριν παραλείπομεν.

(β) Δείγματα τῶν παλαιογραφικῶν σχεδιασμάτων τοῦ Σιμωνίδου, λησμονηθέντα ἐντὸς βιβλίων τὰ ὅποια ἐδανείζετο ἀπὸ τὸν μὲν καὶ δὲ, σώζονται ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ ἀξιότιμῳ καὶ πολυμαθεστάτῳ ἀρχαιολόγῳ Κ. Μορτμάνῳ προσβεβητῇ τῶν Ἀναστασιακῶν πόλεων παρὰ τῆς Υ. Πύλῃ, ὅστις, τῷ 1854, ἀποδημῶντος ἐντεύθεν τοῦ Σιμωνίδου, ἔγραψε περὶ αὐτοῦ τὰ εἰκότα πρὸς εἰδῆσιν τοῦ κοινού.

Τῆς ἀπάτης ἐξελεγχθείσης, ἡ ἀστυνομία ἀμέσως ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἔ
Σιμωνίδης συλλαμβάνεται, ἀπάγεται εἰς τοῦ Βερολίνου τὰς φυλακὰς καὶ τὸ
ζήτημα ἐκ φιλολογικῶν καταπτῶ τελospάντων δικαστικῶν.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΟΤΤΟΜΑΚΟΙ καὶ **ΓΚΑΡΑΝΟΙ** ἢ οἱ **χρωματοφάγοι** καὶ οἱ **σερόροισιαι**.

— Παρατηρήθη ὅτι λαοὶ τινες τῆς διακεκαυμένης ζώνης ἀρέγονται παραδό-
ξως πῶς τοῦ τρώγειν χῶμα καὶ προτιμῶσιν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τροφὴν λιπαρὴν
τινα πηλόν, τοῦ ὁποίου ἡ ὁσμὴ εἶναι ὀξυτάτη. Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ὄρεξις ἐπι-
κρατεῖ εἰς τὴν νέαν Καλυδωνίαν, τὴν νῆσον Ἰάβαν, τὴν Γουίνεαν, τὸ Περού
κ.λ. Ἐν Ἀμερικῇ ἐγένοντο τὸ πρῶτον αἱ περὶ τούτου ἔρευναι καὶ ὁ περιώ-
νυμος φυσιολόγος Οὐμβόλδος (Humboldt) ἀνέφερε γεγονότα οὕτω λεπτο-
μερῆ, οὕτω ἀκριβῆ, ὥστε ἀδύνατον πλέον ἀποβαίνει τὸ ἀμφιβάλλειν περὶ
ἔσων ἐξέθηκαν ἄλλοι περιηγηταί.

Ὁ λαὸς, ὁ μᾶλλον ἐκδοτος εἰς τὸ τρώγειν χῶμα εἶναι οἱ Ὀττομάκοι,
λαὸς ὅστις κατοικεῖ τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς
Ὀρηνόκου. Ὄταν μὲν ὁ ποταμὸς στειρεύει ὑδάτων, οἱ ἄγριοι οὗτοι τρέφον-
ται μὲ ἰχθύς καὶ χελώνας, ἅμα δὲ ἀρχίσωσιν αἱ περιοδικαὶ πλημμύραι, ἐπει-
δὴ πᾶσχουσι παντελεῖ ἔλλειψιν τῆς τοιαύτης τροφῆς, διαρκούσης τῆς πλημ-
μύρας, τρέφονται διὰ παχυτάτου τινος καὶ ῥυπαροῦ πηλοῦ, πραγματικῶ
κεραμίτου, τὸν ὅποιον ζυμῶνουσιν ἐν εἴδει σφαιριδίων, ἐψήνουσι δι' ὀλίγου
πυρός καὶ φυλλάττουσιν εἰς τὰς καλύβας, συσσωρεύοντες ἐν εἴδει πυραμίδων
ὅταν δὲ θέλωσι νὰ φάγωσι βρέχουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ ἕκαστον ἄτομον,
λέγει ὁ Κ. Οὐμβόλδος, ἀναλίσκει οὕτω πῶς καθεκάστην ἡμέραν τρία τέταρτα
ἢ τέσσαρα πέμπτα μιᾶς λίτρας χῶματος.

Οἱ Ὀττομάκοι ἐκλέγουσι μετὰ πολλῆς ἐπιστάσιος τὸ χῶμα, τὸ ὅποιον
χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς τροφή, διότι τοσοῦτον ἐλεπτύνθη ἢ περὶ τὸ φαγητὸν

τοῦτο γεῦσις τῶν, ὥστε, καθὼς ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς οἶνογνώστας καὶ τοὺς
τούτοις ὁμοίους, οὕτω καὶ οὗτοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀληθεῖς χρωμα-
τογνώσται· πολλάκις καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας τῶν ἰχθύων
τρώγουσι τὰ πῆλινα σφαιρίδια, μεταχειριζόμενοι αὐτὰ ὡς ὀπωρικά.

Ἡ τοιαύτη ὄρεξις προῆλθεν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐξ ἀνωμαλίας τινος ὑπάρχει
ἔτι παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ; Τὸ χῶμα εἶναι πραγματικῆς οὐσίας θρεπτικῆς, ἢ
ἀπλῶς ἀποκοιμίζει τὴν πείναν, ἐν ᾧ τὸ σῶμα διατηρεῖ τὰς ζωτικὰς αὐτοῦ
δυνάμεις ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ οὐσίας, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰ φίλυπνα ζῶα;
Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐδυνήθη εἰσεῖν νὰ διαφωτίσῃ τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ λεί-
πονται ἴσως πολλὰ ἀκόμη προσπάθειαι καὶ πολλὰ μελέται μεχριστοῦ φθᾶση
εἰς πιθανόν τι συμπέρασμα ὅ,τι καλῶς ἀπεδείχθη μέχρι τοῦδε ἐστὶν ὅτι οἱ
Ὀττομάκοι κατατάττονται μεταξύ τῶν ῥυπαρωτέρων καὶ ἀσχημονεστέρων
ἀνθρώπων, προτερήματα καταμαρτυροῦντα ἀμφότερα κατὰ τοῦ εἶδους
τῆς τροφῆς τῶν.

Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρηνόκου ὑπάρχει ἕτερός τις λαὸς ἀκαταδάμαστος,
τοῦ ὁποίου τὰ ἔθιμα εἰσὶ λίαν ἀλλόκοτα. Ὁ λαὸς οὗτος καλεῖται **Γκαράνης**,
ἅμα δ' ἐπέλθωσιν αἱ βροχαὶ καὶ πλημμυρῆση τὸ Δέλτα τοῦ ποταμοῦ, ὡς
πίθηκες, ἀναβαίνουσι καὶ ζῶσιν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων. Ὁ ῥιπιδιο-
φοίνιξ (**Palmier à éventail**) παρέχει αὐτοῖς τροφὴν καὶ οἴκημα διὰ τῶν
νεύρων τοῦ φύλλου αὐτοῦ πλέκουσι ψιθούς, τὰς ὁποίας ἀναρτῶσι προσδέον-
τες ἐντέχνως μεταξύ δύο κορυμῶν καὶ ζῶσιν ἐκεῖ, ἐν κατοικίᾳ μετεώρῳ ὅταν
δ' ἔχωσιν ἀνάγκην, ἀνάπτουσιν αἱ γυναῖκες αὐτῶν τὸ πῦρ, χρίουσαι τὴν ψιθ-
θον μὲ πηλόν τούτου ἕνεκα οἱ περιηγηταί, διαπλέοντες τὸν ποταμὸν ἐκεῖ-
νον, διακρίνουσι πολλάκις ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς μακρὰν ἀπόστασιν καὶ εἰς
ὑψος οὐ μικρὸν πῦρ ἀναφλεγόμενον.

Κατὰ περιόδους, ἐξάγουσιν ἐκ τῆς ἐντεριώνης τοῦ ῥιπιδιοφοίνικος εἶδος
τι ἀλεύρου, ἀναλόγου τῷ τοῦ φοίνικος τῶν Μολουκονήσων (**σαρότιοι**), ὅστις,
ξηραίνόμενος, χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν ἄρτου ἐκ τοῦ χυμοῦ τοῦ δένδρου
κατασκευάζουσιν οἶνον γλυκὴν καὶ μεθυστικὸν, τὸν δὲ καρπὸν αὐτοῦ (ὡς
πάντες σχεδὸν οἱ καρποὶ τῶν τῆς διακεκαυμένης ζώνης δένδρων) μετα-
χειρίζονται ὡς τροφήν, ἥτις ὁμῶς ἀλλοιοῦται τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ποιότητα
ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν κοπῆ.

« Οὕτω, λέγει ὁ Κ. Οὐμβόλδος, εὐρίσκωμεν εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμίδα τοῦ
ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ φυλὴν τινα ἐξαρτῶσαν τὴν ὑπαρξίν της ἀφ' ἐνός
μόνου δένδρου, καθὼς τὰ ἐντομα ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ζῶσιν εἰμῆ ἐκ τῆς
οὐσίας ἐνός μόνου ζῴου »

ΤΟΛΛΑ

ΤΑΛΚ ΔΗΓΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Γάλλου Ἐδμόνδου Ἀβούτ.

Μετάφρασις Κ. Σ.

(Συνέχεια, ὄρα Φυλ. Β')

Ἡ Κόμησσα καὶ ἡ στρατηγίς, ὡς γυναῖκες πολυτερεῖς, ταχέως ὑπέκρυψαν τὴν συγγίνην των. Ἡ στρατηγίς πρὸ πάντων μὲ τσαούτην ἐπιτηδειότητα συνεκάλυψε τὴν δυσαρρεσκείαν της, ὥστε οὐδ' ἐχθρικός ὀφθαλμὸς ἐδύνατο νὰ διακρίνη τίποτε. Ἡ συνομιλία παρετάθη, χωρὶς κανέν ἄλλο παρέμπτωμα, μέχρι τοῦ μεσονυκτίου σχεδὸν καὶ δὲν ἐγένετο πλέον λόγος εἰμὴ περὶ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν διδασχῶν τοῦ ἀββᾶ Φορτουνάτου, ὅστις ἠρίστευεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἡ Τόλλα διεύθυνε τὸ κοττίλιον μετὰ τοῦ Λέλλου. Ὁ δὲ Κύριος Φεράλδης, ὅστις μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν περιέμενε τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐκέρδισε πενήτην δύο βολὰς (fiches) τὸν ἐξάδελφόν του, τὸν Καρδινάλιον Πεζάτον. Ὅλοι ἀπεσύρθησαν κατὰ τὴν συνήθη ὥραν καὶ ἡ στρατηγίς εὐχαριστοῦσα τὴν οἰκοδέσποιναν, κατὰ τὴν Ῥωσικὴν συνήθειαν, ἐβεβαίωσε αὐτὴν ὅτι ποτὲ ἄλλοτε ἐσπέρα δὲν ὑπῆρξε δι' αὐτὴν τόσον εὐάρεστος.

Φθάσασα εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, ἡ Τόλλα ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της, ἀλλ' ὁ κόμης τῆ ἔκαμε νεῦμα νὰ προχωρήσῃ μὲ τὸν Τότον. Εἰς τὰ πρόθυρα ἀπήντησεν ἡλιοκαῆ τινα γίγαντα, ὅστις τὴν περιέκάλυψε μητριῶς μὲ θερμὸν μανδύαν· οὗτος δ' ἦτον ὁ ἀρχαῖος παιδαγωγὸς τὸν ὅποιον εἶχεν εἰς τὴν Λαυρικίαν, ὁ πιστὸς Μένικος. — Βρέχει ὀλίγον, τῆ εἶπε, καὶ μολονότι ἡ οἰκία δὲν εἶνε μακρὰν, ἡ Ἀμαρέλλα μ' ἔστειλεν. Ἀλλὰ τί ἔχετε, Κυρία; Σᾶς συνέβη ἴσως τίποτε;

— Πιστεύεις, Μένικέ μου;
— Εἶμαι βέβαιος, Κυρία· δύο πράγματα γνωρίζω καλὰ εἰς τὸν κόσμον, τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ πρόσωπόν σας. Κ' ἐκεῖ κ' ἐδῶ ἐξεύρω ποτὲ θὰ ἔλθῃ ἡ θύελλα.

— Ἐγὼ λοιπὸν τὴν μορφήν θυελλώδη;
— Ὅχι· ἀλλὰ μὲ φαίνεται ὅτι εἶσθε συγχρόνως εὐτυχῆς καὶ δυσχερεστημένη. Εἶν' ἀλήθεια, Κυρία;

— Ἴσως· ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ σὲ εἰπῶ τὰ μυστικά μου, πτωχέ μου Δομένικε; εἰς τοιοῦτου εἶδους πράγματα δὲν ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία· πάντα εἶμαι καλὸς νὰ ξεπαστρέψω ὅποιον θέλη νὰ σᾶς πειράξῃ· ἀφήτε νὰ πάρω τὸ ἐπανωφόρι σας· ἐφθάσαμεν.

Ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμησσα ἔτρεχον κατόπιν τῶν τέκνων των, ἀφοῦ συνδιέλεχθησαν ὀλίγας στιγμάς. Ὁ Τότος ἀπεσύρθη ἀπεριέργως, χωρὶς νὰ δώσῃ νύξιν περὶ ὕσων εἶχεν ἀκούσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας. Ὁ Κόμης ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Μένικος ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν σταῦλον, ὅπου ἵπποκόμος τις συνεμερίζετο μετ' αὐτοῦ τὴν κλίνην. Ἡ Κυρία Φεράλδη ὠδήγησε τὴν Τόλλαν εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωμάτιον, τὴν ἔκαμε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, καὶ καθήσασα πλησίον της, ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν φιλοστέργως καὶ τῆ εἶπε: — Διηγῆθητί μοι τὰ πάντα. Σ' ἀγάπᾳ;

— Νομίζω.

— Ἀπὸ ποῦτε;

— Ἀγνοῶ· ἴσως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος.

— Σὲ τὸ εἶπε;

— Ποτέ. Ἡ μόνη ἀπόδειξις ἔρωτος τὴν ὅποιαν μ' ἔδωκεν ἐν διαστήματι ἕξ μηνῶν εἶνε ὅτι μὲ προσεκάλεσε πάντοτε νὰ χορεύσω μετ' αὐτοῦ, προτιμήσας με ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Μ' ἐφθόνουν ἀρκετὰ διὰ τοῦτο· ἡ Ῥωσὶς μάλιστα κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ ἐν κοττίλιον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν. Ἐγὼ ὁμως ἐθεώρουν τὴν προτίμησιν ταύτην ὡς ὀφειλομένην μόνον εἰς τὴν ἐπιδειξιότητά μου περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νέων χορευτικῶν σχημάτων, τὰ ὅποια ἐφευρίσκομεν· ἀλλ' αἱ νεάνιδες αὐταὶ εἶχον ὀφθαλμοὺς οὐξυδερκεστέρους τῶν ἰδικῶν μου. Πρὸ καιροῦ παρετήρησαν πόσον εὐχαριστεῖται χορεύων μετ' ἐμοῦ, μετὰ πόσης σπουδῆς μὲ ζητεῖ εἰσερχόμενος εἰς αἴθουσάν τινα, μετὰ πόσης γαργᾶς μὲ βλέπει ὅταν ἤμαι παροῦσα, μετὰ πόσης δυσαρρεσκείας παρατηρεῖ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἐκτὸς τούτου ἐξεφράσθη ἤδη.

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς τοὺς φίλους του. Ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ μὲ εἴπῃ ὅτι μὲ ἀγάπα,

ἀλλ' εἶχε τὴν ἀπερὶσκεψίαν νὰ τὸ δείξῃ εἰς τοὺς πέντε ἢ ἕξ κούφους, οἵτινες συγκροτοῦσι τὴν θεραπείαν του. Αὐτοὶ τὸ εἶπον εἰς ἄλλους· ἤρχισαν νὰ μὲ πειράζουσι δι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα, νὰ λέγουσι ὅτι τὸν συμμερίζομαι καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ χορεύσω μ' ἓνα ἐξ αὐτῶν χωρὶς νὰ μὲ εἰπῇ: Ὁ Λέλλος σὰς ἀγαπᾷ.

— Ὁ Λέλλος σὰς ἀγαπᾷ! ἐπανελάβην ἡ Κυρία Φεράλδη σφίγγουσα τὴν θυγατέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας της. Καὶ τί ἀπεκρίνεσο εἰς αὐτοὺς;

— Ἐγώ; ὅταν κατὰ πρότερον ὁ Τίτος Τραζιμένης ἐφαντάσθη νὰ μὲ εἰπῇ ὅτι ἠγαπῶμην καὶ ἠγάπων, τῷ ἀπεκρίθην ζωηρῶς. — Πῶς ἔχετε τόσον κακὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν ὥστε νὰ φρονῆτε ὅτι ἤθελον κάμῃ τὸν ἔρωτα χάριν διασκεδάσεως; — Δὲν λέγω τοῦτο ἐπανελάβην ἐκεῖνος. — Συγχωρήσατέ με, ἀλλὰ τὸ λέγετε. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Κυρίου Κορομηλά εἶνε γνωστός· ὅλοι γνωρίζουσιν ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του συναναστράφη μὲ παντοῦ εἶδους νέους, ἀντὶ νὰ περιριθῇ εἰς ὅσους σὰς ὁμοιάζουσι, Φίλιππε. Παντοῦ λέγουσιν ὅτι παίζει μὲ τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τὸν ἔρωτα· ὅτι εἶνε εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔχουσιν ἄλλην ἐνασχόλησιν παρὰ νὰ ἐξαπατῶσι τὸ φῶλόν μας καὶ ὅτι τὸ νὰ συνδεθῇ τις μετ' αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καλὰς συνεπειάς.

— Καὶ τί σὲ ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος;

— Τίποτε.

— Σ' ἔδιδε δίκαιον;

— Ναί· ἀλλὰ τὴν ἐπομένην πέμπτην τὸν ἀπῆλθισα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του καὶ μὲ εἶπε· «Ὁ Λέλλος ἀξίζει περισσότερον ἀφ' ὅσων στοχάζεσθε· περὶ ὑμῶν μόνον ὀμιλεῖ καὶ σὰς ἀγαπᾷ περιπαθέστατα.» Τότε πρῶτον ἤκουσα ἐπαινούμενον τὸν Λέλλον.

— Καὶ ποῖος σὲ τὸν κατηγόρησεν;

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες. Πρὸ τεσσάρων καὶ ἐπέκεινα μηνῶν, αἱ νεάνιδες τῆς ἡλικίας μου μεταχειρίζονται τὸνομά του διὰ νὰ μὲ πειράζωσι. Ἡ μία μὲ λέγει: Τέλος πάντων εἶσαι ἐρωτευμένη καὶ ὁ Λέλλος κατώρθωσε τὸ θαῦμα τοῦτο! Ἄλλη τις μὲ μακαρίζει ὅτι κατώρθωσα νὰ προσελκύσω εἰς ἐμαυτὴν τὸν μᾶλλον ἄστατον πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ νέα Φρατιῆφ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ μὲ εἰπῇ μίαν ἡμέραν ἀπροκαλύπτως: Ἀληθινά, φιλτάτη μου, ὑποθέτεις ὅτι θὰ κατωρθώσῃς νὰ σὲ νυμφεθῇ ὁ Λέλλος; — Ἡ αὐθάδης αὕτη ἐρώτησις, γινομένη παρὰ νεάνιδος ἥτις δὲν εἶνε φίλη μου καὶ τὴν ὑποίαν μόλις γνωρίζω, μὲ κατεβορέθησε τόσον ὥστε ἔμεινα στιγμιαίως πως ἄφρονος· ἀλλὰ συνελθοῦσα παρρηθῆς, τῇ ἀπεκρίθην ὅτι μὲ ἦτον ἀδύνατον νὰ συλλογισθῶ ἀνθρώπον ὅστις δὲν ἤθελεν ἔχει τοὺς ἐντιμότερους σκοπούς. Αὕτη δὲ ἀπῆλθισα μετὰ ζωηρότητος· μὴ πιστεύῃς τὸν Λέλλον· πολλὰς ἠπάτησεν

μέχρι τοῦδε καὶ μεταβάλλει ἔρωτα δις τοῦ μηνός. Τὸν ἤκουον διασυρόμενον πανταχοῦ ὡς κούφον· ἀλλὰ δὲν ἤξευρον πῶς νὰ συμβιδάσω τὴν εἰς αὐτὸν προσαπτομένην ἀναισχυντίαν μετὰ τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐδείκνυε πρὸς ἐμέ. Ποτὲ δὲν προέβη εἰς κανὲν τῶν μικρῶν ἐκείνων τολμημάτων, τὰ ὅποια κάμνουσι συνήθως εἰς τοὺς χορούς· ποτὲ δὲν μ' ἐσφιγξε τὴν χεῖρα ἐνῷ ἐχορεύομεν. Ὅταν τὰ βλέμματά μας συνητῶντο, αὐτὸς πρῶτος ἀπέστρεφεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνίοτε παρωξύνομην μεγάλως συλλογιζομένη ὅτι ἐπεδείκνυεν εἰς τοὺς ἄλλους τόσον ἰσχυρὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτα, χωρὶς νὰ μὲ δώσῃ ἐλάχιστον δείγμα αὐτοῦ. Ἄλλοτε πάλιν κατενυγόμεν παρατηροῦσα τὸ πρὸς ἐμὲ σέβας του. Τοῦτο ἴσως ἐθελε τὴν καρδίαν μου.

— Τὸν ἠγάπας! διατὶ δὲν μ' εἶπες περὶ τούτου τίποτε;

— Τὸν ἠγάπων ἴσως· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μὲ εἶχε δώσει προφανῆ σημεῖα τοῦ ἔρωτός του, δὲν ἐτόλμων καὶ ἐγὼ νὰ ὁμολογήσω εἰς ἐμαυτὴν ὅτι τὸν ἠγάπων. Μ' ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἀφροσύνη ν' ἀγαπήσω ἐνῷ ἠγνόουν ἂν ἀντηγαπῶμην καὶ δὲν ἐγνώριζον τὸν ἔρωτά του εἰμὴ ἀπὸ τὰς ἀδολεσχίας τῶν ἀναιδῶν συντρόφων ταυ. Τότε ὑπέπεσατε εἰς τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην ἣτις σὰς ἠνάγκασε νὰ οἰκουρήσετε τρεῖς ἐβδομάδας καὶ ἐμὲ μετ' ὑμῶν. Τρεῖς ἐβδομάδας χωρὶς νὰ τὸν ἴδω! Ἡ στέρησις τοῦ μ' ἀπεκάλυψε τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτός μου. Κατὰ τὸν μακρὸν τοῦτον χωρισμὸν ἐγένοντο τρεῖς χωροὶ παρὰ τῇ Τραζιμένῃ καὶ δύο παρὰ τῇ Γαλλικῇ πρεσθεῖα. Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας παρέμεινα εἰς τὸ παράθυρόν μου μέχρι τέλους τῆς συναναστροφῆς ἵνα λάβω τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσω τὴν φωνὴν τοῦ ὅτι ἤθελεν ἐξέλθῃ μετὰ τῶν φίλων του. Ἐκρυπτόμην ἐπιμελῶς ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων, καθότι ἤθελον ἀποθάνῃ αἰσχυνομένη, ἂν μόνον ἠδύνατο νὰ ὑπονοήσῃ τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἐνίοτε τὸν ἤκουον νὰ ὀμιλῇ περὶ ἐμοῦ μετὰ τῶν συντρόφων του. Μίαν ἑσπέραν, ἐνῷ οἱ φίλοι του ἔφαλλον μεγαλοφώνως βάνουσον τι ἄσμα, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐφύμνιον ἔληγεν οὕτω·

Μὴ πῆς νερό

Κάνει κακό.

Κρασιὶ νὰ πῆς,

Νὰ τραγουδῆς·

ἀνεγνώρισα τὴν ὠραίαν φωνὴν του τερερίζουσαν τὸ ἄσμα τοῦτο τῶν ἀλιέων τῆς Ἀγίας Λουκίας·

Ἀγάπης ἀντικείμενον θερμῆς δι' ἐμὲ εἶσαι

Ἀλλ' ὅμως σὺ τὸν φίλον σου ποτὲ δὲν ἐνθυμείσαι!

καὶ ἀφῆκην ἀπομακρυνόμενος βαρύν καὶ ἰσχυρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του. Ἴσως ἂν ἐτόλμην νὰ φανερώσῃ εἰς

ἐμὲ τὸν ἔρωτά του, ἤθελον ἀντιστῆ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν καταπολεμήσῃ διὰ τῆς περιφρονήσεως, ἀλλ' ἡ ὑπερβάλλουσα δειλία του, τοσοῦτον σπανία εἰς ἄνδρα, μὲ ἠγχαλώτισε.

— Ἄλλ' ἀπόψε τί ἔκαμε; τί εἶπεν; ἐπροδόθη λοιπόν;

— Ἄ! ὄχι. Ὁ Φίλιππος μ' ἐζήτησε τὸ ἄνθος τοῦτο τὸ ὅποῖον ἔφερον εἰς τὴν ζώνην μου καὶ ἐγὼ τὸ ἔδωκα εἰς αὐτόν. Μετὰ τὴν ἀντιχορίαν, ὁ Δέλλος παρέσυρε τὸν φίλον του εἰς τὸν κῆπον, καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε πλέον τὸ ἄνθος εἰς τὸ φῶρεμά του. Ἐμάντευον κάλλιστα ποῖον δρόμον εἶχε λάβει τὸ ἄνθος, ἀλλ' ἐπροσποιήθη ὅτι δὲν ἤξευρον τίποτε, καὶ ἠρώτησα τὸν Φίλιππον τί τὸ εἶχε κάμει· αὐτὸς δὲ μὲ ἀπεκρίθη· ὁ Ἐμμανουὴλ μὲ παρεκάλεσε τόσον νὰ τοῦ τὸ δώσω, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ κάμω τὴν θυσίαν ταύτην. Ἐπροσποιήθη δυσσεβείαν τινα ἀλλ' εὐχαρίστως θὰ ἐρρίπτω μὴν εἰς τὸν πρᾶχλον τοῦ ἀγαθοῦ Φιλίππου, ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν. Κατὰ δυστυχίαν, ἄλλοι τινες τοὺς παρηκολούθησαν εἰς τὸν κῆπον, τοὺς ἤκουσαν, ἐλάλησαν καὶ ἰδοὺ πῶς ἐμάθετε τὰ πάντα.

— Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτὲ, προσέθηκεν ἡ Κόμησσα, ἥτις ἦτο τόσον εὐδαιμόν τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ. Ἦδη, ἀκάθικτον παιδίον, ἄκουσέ με. Εἶσαι ἐρωτευμένη. Ἄν σ' ἐγκαταλείψωμεν εἰς τὰς ἰδίας σου ἐμπνεύσεις, ὁ ἔρωσ λύπας μόνον θέλει σὲ προσενήσῃ. Ἐγὼ ὅμως ἐλπίζω τι καλλίτερον. Μὲ ὑπόσχεσαι ν' ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς μου καὶ τὰς τοῦ πατρὸς σου;

— Ναι, μήτηρ.

— Ἄν ὁ Δέλλος σὲ γράψῃ, θὰ μᾶς δείξῃς τὰς ἐπιστολάς του;

— Μάλιστα, καλὴ μου μήτηρ.

— Δὲν θὰ τὸν ἀπαντήσῃς τίποτε χωρὶς νὰ μᾶς συμβουλευθῆς;

— Τίποτε.

— Ὅσακις τὸν ἀπαντήσῃς εἰς τὰς συναναστροφάς, θὰ μὲ ἀναφέρῃς ὑστερον τοὺς λόγους του καὶ τοὺς ἰδικούς σου;

— Τὸ ὑπόσχομαι.

— Κ' ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι ὅτι πρὶν παρέλθῃ ἓν ἔτος θὰ ἦσαι σύζυγος τοῦ Δέλλου. Καλὴν νύκτα, Κυρία Κορομήλα.

Ἡ Κόμησσα ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κόμητος, τὸν ὅποιον ἀνήσυχτοι λογισμοὶ ἐκράτουν ἐξυπνον. Διήλθον τὴν νύκτα συζητοῦντες σχέδιον στρατηγικὸν τοῦ ὁποίου τὸ ἐξαχόμενον ἐμελλε νὰ ἦνε ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγατρὸς των καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ Φερκλδικοῦ οἴκου.

Γ.

Ἐν τῷ ἡ Τόλλα ἐξωμολογεῖτο εἰς τὴν μητέρα της, ἡ Κυρία Φρατιέφ ἤκουε παρὰ τῆς Ναδίνης τὴν διήγησιν τοῦ μεγάλου συμβεβηκότος τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καὶ τῶν ἐρώτων τοῦ Δέλλου. Τὴν ἐπέπληξε πικρῶς ὅτι δὲν τὴν εἶχεν εἰδοποιήσει ἐγκαιρότερον περὶ ὄλων τῶν διατρεχάντων. Ἄλλ' ἂν ἡ Ναδίνη δὲν εἶχεν εἶπει τίποτε, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εἰς τὴν σύνεσιν τῆς μητρὸς της πεποιθήσις αὐτῆς ἦτο περιορισμένη ἡ Ναδίνη ἐσκέπτετο ὡς θηρευταὶ τινες, οἵτινες προτιμῶσι νὰ θηρεύωσιν ἄνευ παρὰ μὲ κύνα κακῶς ἡσχημένον.

Ἡ Κυρία Φρατιέφ, ἐκ γονέων Ῥετσίνοσκα, ἦτο χήρα τοῦ στρατηγοῦ Φρατιέφ, ὑπασπιστοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Μετὰ τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, ὁ Φρατιέφ, ὅστις δὲν ἦτο πλέον νέος καὶ τοῦ ὁποίου τὴν παρακμὴν ἐπετάχυνον αἱ εὐχερεῖς ἡδοναὶ τῶν Παρισίων ὅσον καὶ ὁ πόλεμος, διωρίσθη διοικητὴς τῆς Βαρσοβίας. Εἶδεν οὗτος, εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τὸν ὅποιον τῷ προσέφερον ἡ πόλις, τὴν περίφημον Σοφίαν Ῥετσίνοσκαν, τῆς ὁποίας τὸ δαψιλὲς κάλλος τῷ ἀπέδωκε τὴν νεότητά ἐπὶ ἑξ μῆνας. Τὴν ἐνυμφεῖσθαι ἄπροιον καὶ ἐναντίον τῶν παρατηρήσεων τῆς Αὐλῆς, ἥτις ἐσκανδαλιζέτο βλέπουσα στρατηγὸν ἔνδοξον, φίλον τοῦ Σωβαρόφ καὶ εὐνοούμενον ὑπὸ τοῦ κυριάρχου νὰ καταβῇ μέχρι γυναικὸς Πολωνίδος. Ὁ γηραιὸς στρατηγός, κεντῶμενος ὑπὸ ὀψίμου ἔρωτος, κατώρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τὰς ἀδυναμίας του πολιτικὸν τινα χρωματισμὸν, καὶ νὰ πείσῃ τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἡ δυσανάλογος αὐτῇ ἐπιγαμία ἤθελε προσελκύσῃ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Βαρσοβίας. Ζήσας ἓν ἔτος μετὰ τῆς συζύγου του, ἀπέθανεν, ὡς ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΒ', ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκιακῆς αὐτοῦ εὐδαιμονίας. Ἡ στρατηγὶς ἔμεινε χήρα εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν μετὰ μιᾶς θυγατρὸς τριῶν μηνῶν. Ὅλη ἡ περιουσία τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ὁ σύζυγός της συνίστατο εἰς ἓν ἔτος μισθόν, τοῦτέστι 40 χιλιάδας φράγκων περίπου. Υἱὸς μικροῦ ἐμπόρου τρίτης τάξεως, ἀνέβη εἰς ὑψηλὴν περιωπὴν, διήλθεν ὅλα τ' ἀξιώματα τοῦ στρατοῦ καὶ ὄλους τοὺς βαθμούς τῆς εὐγενείας, χωρὶς ποτὲ νὰ φροντίσῃ περὶ πλοῦτου. Ἡ Κυρία Φρατιέφ τὴν ὁποίαν ἐκάλουεν ἐν Βαρσοβίᾳ ἡ Εὐειδὴς καὶ ἡ Εὐήθης ἐξεμετάλλευσε τόσον καλὰ τὴν βραχείαν διάρκειαν τῆς βασιλείας της, ἐδείχθη τόσον ὑπεροπτικὴ πρὸς τοὺς συμπατριώτας καὶ τοὺς ἀρχαίους φίλους της, ἐπροστάτευσε τόσον ἀγερῶχως τὴν οἰκογένειάν της καὶ ἐκυβέρνησε τὴν καλὴν αὐτῆς καθέδραν μὲ ἦθος οὕτω θρασυῶς, ὥστε εἰς βραχὺ χρόνον διάστημα παρεσκίασεν ἑαυτῇ πολυαρίθμους ἐχθρούς. Ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς

πόλεως παρερέθησαν κατὰ χρέος εἰς τὴν κηδείαν τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλὰ τὴν χήραν αὐτοῦ οὐδεὶς σχεδὸν ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ. Ὁ πατριωτισμὸς τῶν Πυλωνῶν ἔδραττε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἵνα δείξῃ ἀκινδύτως τὴν πρὸς τὴν Ῥωσσίαν δυσμένειάν του. Ἡ ὄραία Σοφία ἐνησμενίζετο διὰ τὸ γενικὸν τοῦτο μῖσος τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει τὴν σημαντικότητα καὶ τὴν δυναμὴν αὐτῆς. Ἀπεδήμησε τρόπον τινα θριαμβικῶς ἐκ πόλεως ἧτις ἀπέκρουεν αὐτὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς Πετρούπολιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων τῆς, τοῦ κάλλους, τῶν ἀδαζάντων, τῆς ἀλαζονείας, τῆς εὐθεΐας καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς. Φθάσασα, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ αὐλὴ δὲν ἦλθεν εἰς προὑπάντησιν τῆς φερούτης αὐτὴν ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Ἐζήτησεν ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἐπιτυχούσα αὐτὴν, ἔδραμεν εἰς τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον, ἐτοίμη νὰ ἐκχύσῃ τὰς θλίψεις, τὰς ἔχθρας καὶ ὅλα τῆς τὰ μυστικὰ εἰς τὴν πατρικὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου καρδίαν. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐδέχθη κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς τῆς, μετὰ ἓνα νομόρχην δηλ. καὶ πρὸ ἐνός ἀλλοδαποῦ φιλολόγου· τῇ ἀπέσθυε μετ' ἀγαθότητος συλλυπητικὴν τινα φιλοφρόνησιν καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξασφαλίσῃ ἔντιμον ὑπαρξίν εἰς αὐτὴν τε καὶ τὴν θυγατέρα τῆς. Ἐξερχυμένη τῆς ἀκροάσεως ταύτης, ἡ Σοφία ἔτρεξε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὰ πέντε ἢ ἕξ άτομα τὰ ὁποῖα ἐγνώριζεν εἰς τὴν πόλιν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐδέχθη ὡς πατὴρ, ὅτι ἔκλαυεν ὀμιλῶν περὶ τοῦ πιστοῦ του Φράτιφ καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους τῇ εἶπεν αὐτολεξεί· «*Τοῦ λοιποῦ, Κυρία, ἀποτελεῖτε μέρος τῆς οἰκογενείας μου· νιοθετῶ τὴν φιλιότην σας μικρὰν Ναδίην καὶ ἀναδέχομαι νὰ σᾶς καταστήσω εὐτυχεῖς ἀμφοτέρας. Τὸ ἀνάκτορον ὡς καὶ ἡ καρδιά μου θὰ σᾶς ἦνε πάντοτε ἀνοικτά. Κρούσατε καὶ θέλουρ σᾶς ἀνοίξῃ, ζητήσατε καὶ θέλετε λάβῃ.*»

Μετὰ ἑκτὴ ἡμέρας, ἔλαβε δύο ἐντάματα χιλίων πεντακοσίων ἀργυρῶν ρουβλίων ἢ ἑξακισχιλίων φράγκων συντάξεως, ἐν μὲν δι' ἑαυτὴν ἐν δὲ διὰ τὴν θυγατέρα τῆς. Τὴν σύνταξιν ταύτην χορηγεῖ ὁ νόμος τοῦ κράτους εἰς ὅλας τὰς χήρας ἢ ὄρφανὰς τῶν ἀνωτέρων ὑπασπιστῶν. Ἐκάστη τῶν δύο τούτων συντάξεων ἔπαυεν αὐτοδικαίως τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελεν ἔλθῃ εἰς γάμον ἢ συνταξιοῦχος. Ἡ Σοφία ἐφαντάσθη ὅτι τὴν ἠδίκουν ἐπειδὴ δὲν ἤθελον νὰ πράξωσιν ἀδικίας χάριν αὐτῆς· ἀλλ' ἡ μετριοφροσύνη τῆς τὴν ἐμπόδιζε τοῦ νὰ παραπονεθῆ. Ἐνοίκιασεν ἐπὶ τῆς διώρυγος Αἰκατερίνης οἴκημα τετρακισχιλίων φράγκων καὶ παρήγγειλεν ἐπιπλα εἴκοσι χιλιάδων. Εἰς ὅσους ἐγνώριζον τὰ τῆς περιουσίας τῆς καὶ τὴν σμικρότητα τῆς συντάξεώς τῆς, εἶδεν νὰ ἐνοήσωσι ὅτι ἡ φιλία τοῦ Αὐτοκράτορος τῇ παρεῖχεν ἀνεξαντλήτους πόρους. Παρευρέθη ἐπὶ τρία ἔτη εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς τῆς Αὐλῆς, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς τῇ εἶδεν τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς εἰσοδούς.

[Ἔπειτα]